

URANTIA ASSOCIATION INTERNATIONAL
JOURNAL

Pääkirjoitus	1
Suzanne Kelly, päätoimittaja, USA	
Yhteydenpito Jumalan kanssa	1
Marc Belleau, Kanada	
Todellisuuden osatekijät ja positionaaliset arvot	9
Trevor Swadling, Australia	

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Suzanne Kelly**

skelly@wtmi.net

Käännöskoordinaattori **Suzanne Kelly**

skelly@wtmi.net

Käännösvastaavat (ranska) **Alain Cyr, Jean Royer, Jean Annet**

Käännösvastaava (espanja) **Olga López**

Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**

Taitto **Verner Verass**

Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Terttu Lakner ja Seppo Kanerva**

Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet: UAI:n johtajisto

Presidentti – **Chris Wood** – USA

uaipresident@urantia-uai.org

Varapresidentti – **Merindi Belarski** – Australia

merindi@hotmail.com

Varainhoitaja – **Bart Gibbons** – USA

bg_tx@yahoo.com

Sihteeri – **Susan Owen** – USA

susanowen@earthlink.net

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Sheila Keene Lund** – USA

documentit@comcast.net

Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta

Garyurantia@aol.com

Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia

vern@designnd.com.au

Konferenssikomitea – **Arnie Ondis** – USA

ub.nfl@gmail.com

Opintoryhmäkomitea – **Bill Beasley** – USA

ubstydgroupchair.uai@gmail.com

Levityskomitea – **Bernie Belarski** – Australia

dissemination.uai@gmail.com

Käännöskomitea – **Chris Moseley** – Yhdistynyt kuningaskunta

chrismoseley50@yahoo.com

Peruskirja- ja sääntökomitea – **Travis Binion** – USA

ghtb@earthlink.net

IUA:n toimeenpaneva johtaja **Rick Lyon** – USA

ricklyon@tctc.com

Verkkosivut www.urantia-uai.org/links.htm

Journalin arkisto www.urantia-uai.org/Journal/index.html

Pääkirjoitus

SUZANNE KELLY
Yhdysvallat

Tervehdys, UAI Journalin lukijatoverit

Journalin tässä numerossa esitämme kaksi laajaa tutkielmaa, jotka myötävaikuttavat hengellisen valistuneisuutesi jatkuvuuteen. Kumpikin käsittelee aiheettaan sivu sivun jälkeen, ja on hyvä lukea ne moneen kertaan, jotta se, mitä niissä esitetään, koituisi valistukseksi.

Ensimmäinen tutkielma, *Yhteydenpito Jumalan kanssa*, on Marc Belleaun kirjoittama, ja se on ehdottomasti kaunista pohdiskelua Peter Hollyn suurenmoisen jäähyväisteosin *Mitä Urantia-kirjassa on meditoinnista – miten Jeesus sen teki* tiimoilta. Marc ottaa meidät taas hengelliselle tutkimusmatkalle ja käyttää siinä niin virtuaalisia kuin fyysisiäkin havainnollistuksia. Hän sanoo: *Eikö yksi kuva vastaakin tuhatta sanaa? Vaikka teille esittämäni teoreettinen kehys onkin epätäydellinen ja puutteellinen, se antaa kuitenkin mahdollisuuden pohdita ja ymmärtää paremmin ihmisen tietoisuuden eri osatekijöitä.*

Marcin esityksen yksityiskohdissa piilee lukuisia viisauden helmiä, jotka, jos otat ne avoimesti vastaan, kannustavat sinua palvomaan. Pitääkö meitä kaikkia muistuttaa päivittäin siitä, että *jokainen mielessä syntynyt päätös, jokainen käsite ja jokainen luomus löytää hengellisen kaksoskappaleensa ihmisielussa, aineellisesta elämästä eloon jäävässä minuudessa.* Uskoakseni muistutus on paikallaan. Marc on mielestäni kohdistanut huomionsa siihen, mikä on avainasemassa hengellisessä yhteydenpidossa Jumalan kanssa. Hänen ymmärryksensä ja toimimensa kautta saatamme löytää oman avaimemme: *Pohdintaa vaativia toimintoja edistämällä autamme Suuntaajaa välittämään ohjeitaan mieleemme. Mitä enemmän pohdiskelemme, sitä paremmin ymmärrämme näitä ohjeita.*

Marc, kiitokset sinulle siitä, että innostit minua palvomaan ja siitä, että niin kaunopuheisesti osoitit tien viisauteen.

Ja juuri kun ajatteli päässeensä ymmärrykseen todellisuudesta ja siitä, missä osapuilleen sijaitsee arvojen universumissa, Trevor Swadling vetäisee eteen

hengellisen GPS:n valaisevassa tutkielmassaan *Todellisuuden osatekijät ja positionaaliset arvot*, ja osoittaa lyhytsanaisesti *syvemmän käsityksen elämämme merkityksestä ja tarkoituksesta: miten muodostamme todellisuuskäsityksemme, mitä teemme todellisuudella ja mitä tarvitsemme myötävaikuttaksemme sen todellisuuden rakentumiseen Jumalan silmissä.*

Ja ikään kuin siinä ei olisi ohjetta kylliksi, hän auttaa meitä yksinkertaisesti huomaamaan, että *totuuden tunnistamalla voimme päättää syyttää halun panna positionaaliset arvomme uuteen järjestykseen, kun kysymys on syvenevästä totuudesta subteessamme kehittävään todellisuuteen aineellisten realiteettien, merkitysten ja arvojen alalla. Näin voimme oksastaa ja kasvattaa minuutemme hengelliseen DNA:hamme – ”ja tulla osallisiksi jumalallisesta olemuksesta”.*

Trevor, kiitokset sinulle myös siitä, että muistutat meitä yksinkertaisista mutta välttämättömistä perusasioista: *Jos pidämme yllä lapsenomaista luottamusta ja uskoa Jumalan hyvyyteen, Jumalan pyrkimyksiä voi verrata sieluumme tulvivaan auringon lämpöön – se on hengellisesti ylentävää.*

Kummassakin erinomaisen valaisevassa artikkelissa sen laatija onnistuu laajentamaan hengellistä tietoisuuttamme – ensin pohdiskeluun perustuvalla yhteydenpidolla, sitten päätöksin ja niiden toimeenpanolla – pyrkimyksessämme täyttää Jumalan tahto ja saavuttaa lopulta täydellisyys. Kummassakin on meille ensiluokkaisia ohjeita käytettäväksi päivittäisissä kehittyvän todellisuuden tilanteissa. Olemmehan loppujen lopuksi ajallisuuden ja avaruuden suurimmalla tutkimusretkellä – löytääksemme Jumalan ja liittyäksemme jumalalliseen rynnäkköön hänet löytääksemme, mikä tapahtuu rakkauteen perustuvan tietoisien valintapäätöksen ja päättäväisyyden kautta.

Antoosia lukuhetkiä.

Kääntänyt Seppo Kanerva

Yhteydenpito Jumalan kanssa

MARC BELLEAU
Kanada

Huom. Haluan osoittaa kiitokseni Peter Holleylle, artikkelin ”*Mitä Urantia-kirjassa on meditoinnista – miten Jeesus sen teki*” laatijalle, jonka teksti on innoittanut minua tutkistelemaan Suuntaajan ja ihmismielen välistä yhteydenpitoa.

Nykyihmisen suurena haasteena on saada parempi yhteys ihmismieleessä olevaan jumalalliseen Opastajaan. Libalibahmoisen ihmisen suurin löytöretki on tasapainoista ja tervejärkistä pyrkimystä siirtää minätietoisuuden rajat alkioasteisen sielutietoisuuden hämärärien maailmojen kautta ulommas täysin sydämin suoritettuna ponnistuksena

henkitietoisuuden rajamaiden saavuttamiseksi – yhteyden saamiseksi jumalalliseen läsnäolevaan. [196:3.33]

Tämän sitaatin innostamana päätin eräessä elämänvaiheessa lisätä viikko-ohjelmaani kolme puolen tunnin rukous- ja palvontajaksoa. Otin

tavakseni istua yksin rauhallisessa paikassa, suljin silmäni ja tyhjensin mieleni kaikista ajatuksista palvoakseni Jumalaa ja ilmaistakseni hänelle omin sanoin sekä rakkauteni häntä kohtaan että henkilökohtaisia tarpeitani. Tätä kesti kolme vuotta, ja vähitellen hidastin näiden kohtaamisten tahtia, kunnes vihdoinkin lopetin ne. Miksi? Koska tunsin sen olevan tarpeellista, vähän sellaista kuin silloin, kun minulla oli tapana käydä messussa. Tunsin olevani sellaisen tavan kahleissa, josta puuttui spontaaniutta ja luovuutta. Minusta oli itse asiassa tullut itse muotoilemani riitin vanki. Tulin siihen johtopäätökseen, että tavastani kommunikoida Luojaani kanssa oli tullut rituaali, koptio mallista, joka periytyi auktoriteettiuskunnoista ja ”New Age” -liikkeistä, joista olin kuullut puhuttavan.

Määriteltyäni palvonnan uudelleen viidennen ilmoituksen opetusten valossa olen pystynyt parantamaan tapaani pitää yhteyttä taivaalliseen Isääni. Tämän kirjoituksen tarkoituksena on tarkastella tätä määrittelyä. Aluksi, ja ennen kuin käsittelemme laajemmin pääaihetamme, tarkastelemme Suuntaajan vastaanottamisen välttämätöntä ehtoa: ihmismielen lahjoittamista. Toiseksi osoitamme Suuntaajan sijainnin ihmisen tietoisuudessa. Kolmanneksi tutkimme palvonnan neljää ilmenemistasoa: kunnioitusta, ymmärtämistä, toimintaa ja julkituontia. Analysoikaamme vaihetta, joka edeltää Ajatuksensuuntaajan saapumista, ihmismielen vastaanottamista.

Mielen lahjoittaminen

Ennen Ajatuksensuuntaajan vastaanottamista ihmisiä on valmisteltava. Tämän tehtävän katsotaan kuuluvan paikallisuniversumin Äiti-Hengelle. Meidät täytyy todellakin varustaa mielellä, ennen kuin voimme hyötyä sellaisista hengellisistä vaikuttajista kuten Ajatuksensuuntaajasta, Totuuden Hengestä, Pyhästä Hengestä tai suojelusenkelistä. Kaikkein ensimmäisen kosketuksemme Jumalaan aikaansaavat siten seitsemän mielenauttajahenkeä: intuitio, ymmärrys, rohkeus, tieto, neuvo, palvonta ja viisaus. En käytä aikaa niiden selostamiseen, vaan kehotan teitä lukemaan *Urantia-kirjasta* luvun 36. On helppo ymmärtää, että voidakseen kommunikoida Suuntaajan kanssa ihmisellä täytyy olla mieli. Toisin sanoen meillä on oltava kyky tuntea, tietää, ajatella ja kokeilla. Huomattakoon, että ihmismieli ja aivot ovat kaksi eri asiaa, mutta niiden tehtävät täydentävät toisiaan. Mieli käyttää toimiakseen aivojemme voimavaroja (muistia, kykyä havaita uusia ärsykeitä jne.) Jälkimmäinen on vastaanottaja, joka mahdollistaa yhteyspiiriin aktiivoinnin mielenauttajahenkien kanssa. Aivoimme alkavat kehittyä syntymästämme lähtien, ja niiden kyky näiden mielenhoivaajien vastaanottamiseen kasvaa alkaen ensimmäisestä eli intuition hengestä.

Planeetan elollisuuden koko pitkän evolutionaarisen kehi-tyksen ajan nämä väsymättömät mielenhoivaajat olivat kaiken aikaa tuoneet julki, että niiden oli vaihe vaiheelta yhä helpompi saada yhteys yhä korkeammantasoisiksi kehitettyihin eläinlajiin kerta kerralta laajempaan aivoka-pasiteettiin. [62:6.2]

Kun pystymme reagoimaan seitsemänten auttajahenkeen, viisauden henkeen – useimpien normaalien ihmisten kohdalla tämä tapahtuu noin viiden tai kuu- den vuoden iässä – universumin Äiti-Henki sulkee meidät hengelliseen yhteyspiiriinsä: Pyhään Henkeen.

Päästyään näin osalliseksi Pyhän Hengen hoivasta mielellä on kyky (tietoisesti tai tiedottomasti) tehdä valinta Uni-versaalisen Isän läsnäolon – Ajatuksensuuntaajan – hyväksi. [34:5.4]

Kun ihmiselle on lahjoitettu mieli ja hänet on kytetty Pyhän Hengen yhteyspiiriin, hän on nyt valmis ottamaan vastaan taivaallisen Isän osasen, Ajatuksensuuntaajan. Yrittäkäämme nyt käsittää, mistä meidän loistavan Suuntaajamme vaikutus säteilee.

Suuntaajan paikantaminen

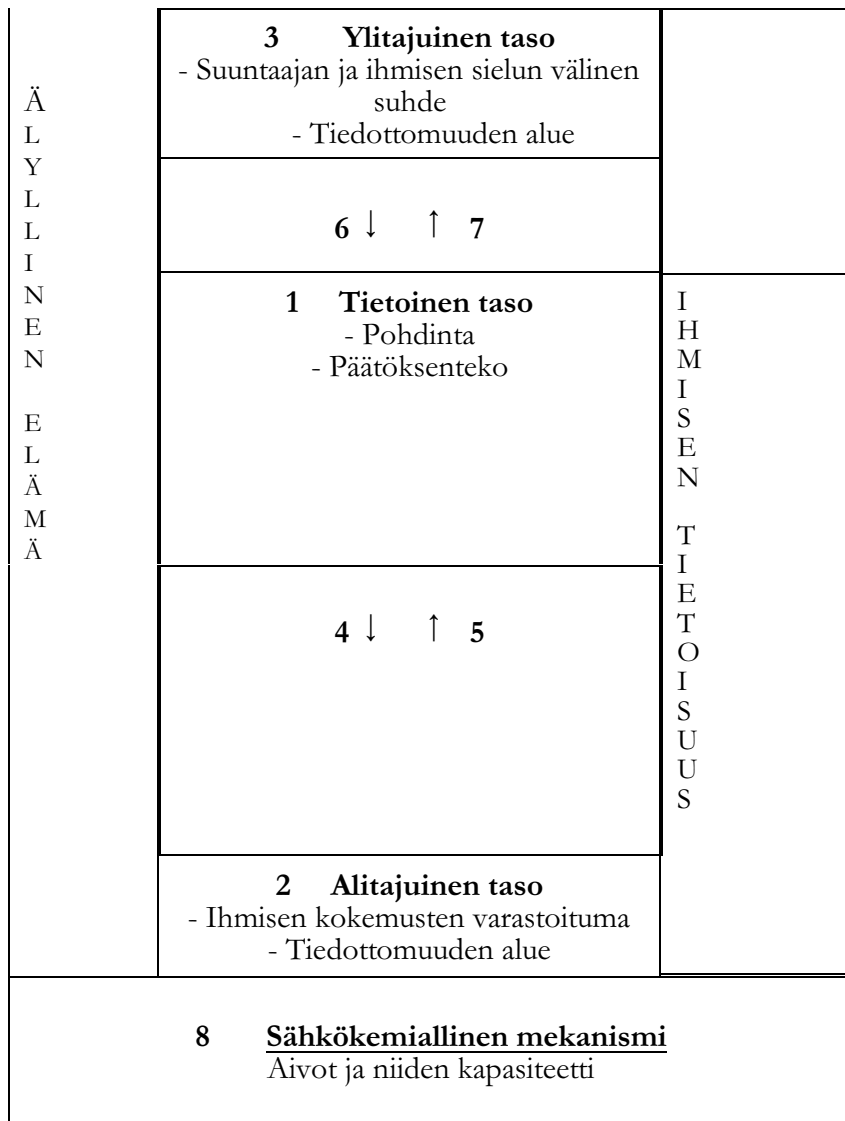
Kysymykseen Ajatuksensuuntaajan sijainnista on vaikea vastata. *Urantia-kirjassa* meille kerrotaan, että taivaallinen Isä asuu ajatuksissamme ja että hän on mukana tietoisuudessamme. Koska tämä osa meistä on aineetonta – se ei ole osa aivosysteemiämme – siitä on vaikea muodostaa selvää käsitystä. Paremman kuvan saamiseksi Suuntaajan vaikutusten alkuperästä esitän kaavion ihmisen tietoisuuden osatekijöistä ja niiden keskinäisestä suhteesta. Eikö yksi kuva vastaa- kin tuhatta sanaa? Vaikka teille esittämäni teoreettinen kehys onkin epätäydellinen ja puutteellinen, se antaa kuitenkin mahdollisuuden pohtia ja ymmärtää paremmin ihmisen tietoisuuden eri osatekijöitä. Siihen tulemme viittaamaan läpi tämän tekstin. Luetaanpa sitä ennen seuraava lainaus:

Jos ollaan taipuvaisia katsomaan teorian mukainen alitajuinen mieli käytännölliseksi työhypoteesiksi muutoin yhte-näisen ähyllisen elämän piirissä, niin johdonmukaisuuden nimessä tulisi pitää myös selviönä, että on olemassa samanlainen ja vastaava ylöspäin nousevan ähyllisen toiminnan alue, joka muodostaa ylitajuisuuden tason, vyöhykkeen, jolla ollaan välittömässä yhteydessä sisäiseen henkiäntiteettiin eli Ajatuksensuuntaajaan. [100:5.6]

Aloitetaan helpoimmin ymmärrettävästä osateki- jästä, tietoisuudestamme (Kuva 1, nro 1). Se viittaa siihen tietoisuuden alueeseen, jota tällä hetkellä käytämme. Olemme esimerkiksi tietoisia siitä, missä parhaillaan olemme, ympäristön lämpötilasta, valoisuudesta jne. Tällä mielen alueella voimme ajatella ja tehdä päätöksiä. Se on kuin eräänlainen työpöytä. Tällä alueella säilytämme vain ne asiat, joita todella tarvitsemme käsillä olevan tehtävän suorittamiseksi.

Jos meidän olisi pidettävä mielessämme elämänkokemuksemme kaikki yksityiskohdat alusta alkaen, mielemme tietenkin hukkuisi meneillään olevien tehtävien kannalta hyödyttömään informaatiotulvaan eikä voisi toimia moitteettomasti. Tarvitsemme varastotilaa inhimillisiä kokemuksiamme varten. Alitajuinen mieli (Kuva 1, nro 2) on alue, jolla voimme päästä käsiksi aikaisempiin kokemuksiimme. Se on tietoisuutemme tason alapuolella.

Kuva 1: Ihmismielen kaavio

Kaikki, mitä olemme kokeneet elämämme alusta alkaen, sijaitsee tällä alueella. (Emme käsittele enempää tätä ihmisen tietoisuuden ulottuvuutta, koska se ei ole tämän artikkelin kohteena. Sigmund Freud, psykoanalyysin uranuurtaja, on julkaissut aiheesta monta teosta; kehotan teitä etsimään lisätietoja verkosta.) Nämä kaksi mieleemme aluetta muodostavat sen, mitä sanomme ihmisen tietoisuudeksi.

Edellä olevassa lainauksessa sanotaan, että jos hyväksymme ajatuksen teorian mukaisesta alitajuisesta mielestä, niin johdonmukaisuuden nimessä tulisi pitää myös selviönä, että on olemassa samanlainen ja vastaava ylöspäin nouseva älyllisen toiminnan alue, ylitajuinen taso (Kuva 1, nro 3). ”Yli” tarkoittaa tässä tietoisuuden yläpuolella olevaa. Juuri siellä sijaitsevat Suuntaaja ja siihen liittynyt sielu; käsittelemme tätä laajemmin tuonnempana. Nämä kolme vyöhykettä: alitajunta, tietoisuus ja ylitajuinen taso muodostavat älyllisen elämämme kokonaisuuden.

Tutkikaamme nyt ihmismielen eri osatekijöiden välillä vallitsevaa suhdetta. Kuten edellä mainitsin, käymme tietoisesti läpi kokemuksia, jotka varastoituvat alitajuisen mieleemme. Kun esimerkiksi menettämme rakkaan henkilön, suremme menetystämme, kunnes aikaa myöten käänämme sivua ja lakkaam-

me ajattelemasta sitä. Vaikka muisto siitä on himmentynyt tietoisuuden tasolla, se varastoituu alitajuisen mieleemme (Kuva 1, nro 4); siitä tulee osittain tiedostamatonta. Tulemme tietoisiksi tästä kokemuksesta tähän henkilöön liittyvien tapahtumien kuten hänen syntymä- tai kuolinpäivänsä yhteydessä (Kuva 1, nro 5).

Sama koskee ylitajuisia tasoa. Vaikka emme yleensä ole siitä tietoisia, Suuntaaja koettaa antaa meille ohjeitaan henkilökohtaisen kasvumme edistämiseksi. Kun tulemme tietoisiksi näistä ohjeista (Kuva 1, nro 6) ja panemme niitä täytäntöön elämässämme taivaallisen Isämme meille antaman valintakyvyn avulla, näistä kokemuksista tulee kehittyvän sielumme omaisuutta (Kuva 1, nro 7). Mutta mitä kehittyvä sielumme itse asiassa todella saavuttaa? Poiketkaamme hetkeksi kirjoitelmamme aiheesta tutkiaksemme tätä puolta työstä, jota Suuntaaja meidän hyväksemme tekee. Eräs Suuntaajan vastuualueista on meidän uudelleen luomisemme morontiatasolla (välitasolla) siirtymäsfäreillä tapahtuvaa kuolleistaheräämistämme varten.

Nämä tulevan elämänvaiheen uskolliset varjelijat tekevät ehdottomasti jokaisesta mentaalista luomuksesta bengel-

lisen kaksoiskappaleen. Näin ne hitaasti mutta varmasti uudelleenluovat sinusta eloonjäämismailmoissa tapahtuvaa kuolleistaberäämistä varten sellaisen, jollainen todella olet (vain hengellisesti). Ja kaikki nämä ibanat, henkeä olevat uudelleenluomukset säilyvät kehittyvän ja kuolematoman sielusi kehkeytyvässä todellisuudessa, morontiaminässäsi. [108:6.5]

Jokainen mielessä syntynyt päätös, jokainen käsite ja jokainen luomus löytää hengellisen kaksoiskappaleensa ihmissielussa, aineellisesta elämästä eloon jäävässä minuudessa. Kaikki olemassaolon yksityiskohdat, jotka liittyvät seuraavaan elämänvaiheeseen, kiinnostavat suuresti Suuntaajiamme, ja ne siirretään tältä tasolta seuraavalle. Mitä Suuntaajat varsinaisesti luovat uudelleen? Kaiken ja minkä tahansa, mikä mielessämme on säilyttämisen arvoista. Meillä kaikilla on esimerkiksi sama taivaallinen Isä, mutta tapamme tajuta häntä vaihtelee yksilöstä toiseen. Kokemuksemme, tietomme ja persoonallisuutemme ovat todellakin ainutlaatuisia samoin kuin suhteemme Jumalaan ja siihen liittyvät älylliset käsitteet. Nämä käsitteet Suuntaaja siirtää aineelliselta hengelliselle tasolle, koska niillä on kestävä arvoa. Muita esimerkkejä siirrettävistä asioista voisivat olla yleissivistyksemme, maailmankatsomuksemme ja kielet, joilla pystymme kommunikoimaan. Jos kehityksemme ensimmäisessä mansiomaailmassa on oleva jatkoa sille, minkä olemme aloittaneet täällä maan päällä, täytyy se, mitä olemme siihen mennessä saavuttaneet, säilyttää sielussa; muuten olisi mahdotonta jatkaa siitä, mihin jäämme kuoleman yllättäessä. Jotkin kokemukset eivät ole siirtokelpoisia. Esimerkiksi tietokonepelien hallitsemisen taidolla on tuskin arvoa hengellisessä maailmassa.

Palatkaamme ihmisen tajuntaa esittävään kaaviomme. Sitä täydentämään tarvitaan vielä yksi tekijä:

Ihmisen tajunta lepää kevyesti alapuolella olevalla sähkökemiallisella mekanismilla ja koskettaa aavistuksenomaisesti yläpuolella olevaa henkis-morontiaalista energiajärjestelmää. Kuolevaisena viettämänsä elämän aikana ihmisolento ei ole koskaan täysin tietoinen kummastakaan näistä kahdesta järjestelmästä. Siksi hänen onkin toimittava mielessä, josta hän on tietoinen. [111:1.5]

Vaikka emme yleensä ole siitä tietoisia, aivomme säätävät aineellista energiaa ja fyysisen elämämme monia eri puolia. Sama koskee myös ylitajuista tasoa; emme ole tietoisia tällä vyöhykkeellä tapahtuvasta toiminnasta, mutta se ei millään lailla kumoa sitä, että se on todellista. Nyt kun pystymme paremmin paikantamaan Suuntaajan läsnäolon tietoisuudessamme, voimme aloittaa palvonnan pohdiskelun.

Palvonnan sisällön määrittely

Se, että ihminen rakkautta tuntien vibkii tahtonsa Isän tahdon täyttämiseen, on mieluisin ihmisen antama lahja Jumalalle. – ei ole olemassa mitään, mitä ihminen voisi antaa Jumalalle, paitsi tämä Isän tahdon noudattamisen hyväksi tehty valinta, ja tällaiset universumien tabdollisten, älyllisten luotujen tekemät ratkaisut muodostavat sen

aitoa palvontaa merkitsevän realiteetin, joka on rakkauden hallitseman Luoja-Isän olemukselle niin perin juurin mieluisa. [1:1.2]

Mitä Jumala tahtoo ihmisiltä? ”**Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen**” sanoo taivaallinen Isä. Niinpä kasvu on universumin tunnussana, ja se edellyttää tätä kasvua edistäviä mekanismeja. Tämän käskyn vastaanottamiseksi meidän täytyy todellakin rakastaa Luojaamme ja tunnustaa hänen olemuksensa suurenmoisuus. Tämän rakkauden innoittamina meidän tulisi sitten pyrkiä ymmärtämään paremmin Ajatuksensuuntaajan ohjeita soveltaaksemme niitä jokapäiväisessä elämässämme. **Taivaallisen Isän tahdon noudattaminen muodostaa aitoa palvontaa merkitsevän realiteetin.** Joidenkin ajanvieteteollisuuden tähtien ihailijoiden asenteet voivat auttaa meitä ymmärtämään sitä, miten palvonta ilmenee konkreettisesti ihmisten käyttäytymisessä nykyäänä. Sanomme usein, että ”fanit”, varsinkin ydinjoukkoon kuuluvat, jumaloivat ”tähtiään”. Muistan ne ihmiset, jotka Michael Jacksonin kuoltua kulkivat spontaanisti pitkin katuja kannettavien radioidensa kanssa ja esittivät hänen inspiroimiaan koreografioita. Olin häkeltynyt niiden koreografioiden monimutkaisuudesta ja siitä, miten paljon aikaa nämä Michael Jacksonin ihailijat käyttivät niiden toistamiseen ja opettelemiseen. Jo ennen kuin omistivat niin paljon aikaansa tälle projektille, nämä ihmiset varmasti tunnustivat Jacksonin taiteelliset kyvyt; he rakastivat selvästi tätä taiteilijaa kylliksi miettiäkseen häntä parhaiten kuvaavia tanssikuviota ja ymmärtääkseen suoritettavia kuvioita. Lisäksi heidän on täytynyt käyttää monta tuntia liikkeidensä harjoittamiseen ja varmistukseen samanaikaisuuden ja esityksen yhtenäisyyden. Sitten he jakoivat palvontansa kohteen muiden kanssa tanssimalla kadulla katsojajoukon edessä; se on sitä paitsi kaiken tämän ajan ja energian käytön tarkoituksena. Tämä yhdessä kokeminen sallii taiteilijan fanien ilmaista avoimesti rakkauttaan ja kunnioitustaan häntä kohtaan. Olisin voinut käyttää monta muuta esimerkkiä musiikin historiasta. Ajatelkaapa vaikka, millaisen liikekannallepanon sellaiset taiteilijat kuin Elvis Presley tai Beatlesit pystyivät saamaan aikaan. Vaikka tapa, jolla fanit jumaloivat Michael Jacksonin kaltaisia tähtiä, ja tapa, jolla taivaallisen Isän palvojat reagoivat, ovat keskenään huonosti verrattavissa, on niiden pääperiaatteissa kuitenkin samankaltaisuutta.

Edellisen esimerkin valossa havaitsemme neljä ihailijan/palvojan käyttäytymisen ilmenemismuotoa: kunnioitus, ymmärtäminen, palvelu ja julkituominen.

Kunnioitus: Ihailija tunnistaa idolinsa taiteelliset ominaisuudet – palvoja tunnistaa jumalalliset ominaisuudet ja Jumalan isyyden; hän rakastaa vilpittömästi taivaallista Isää.

Ymmärtäminen: Ihailija koettaa saada mahdollisimman paljon tietoa idolistaan; edellisessä esimerkissä hän pyrkii ymmärtämään taiteilijan tyyliä ja koreografian eri kuvioita – palvoja pyrkii ymmärtämään taivaallisen Isän olemusta ja tietämään hänen tahtonsa.

Palvelu: Ihailija panee täytäntöön sen, mitä tietää taiteilijasta ja hänen tyylistään toistamalla koreografian liikkeitä – palvoja toteuttaa päivittäisessä palvelusaan päätöksiä, jotka perustuvat hänen ymmärryksensä Isän tahdosta.

Julkituonti: Ihailija esittää koreografiaa kadulla tuodakseen julki idoliaan kohtaan tuntemaansa kiintymystä – palvoja ilmaisee jumalallisia arvoja konkreettisella tavalla jokapäiväisessä elämässään kaikin käytettävissään olevin ilmaisukeinoin.

Tutkikaamme nyt perusteellisemmin näitä neljää palvojan käyttäytymisen ilmenemismuotoa.

Kunnioitus

Palvontaa ei voi olla, elleimme ensin tunnusta Isän suuruutta, kauneutta ja hyvyyttä. Se, että pyrimme tuntemaan taivaallista Isää ja olemaan hänen kaltaisiaan, merkitsee sitä, että rakastamme tätä jumalallista olentoa intohimoisesti. Vain Isän ja itsemme välillä vallitseva rakkaus voi kohottaa meidät lihallisesta olomuodosta täydellistyneiksi olennoiksi. Ilman tätä rakkautta ei mitään muutosta voi tapahtua. Rakkaus on se kulmakivi, perustus, jolla koko inhimillisen ja hengellisen kasvun prosessi valmistellaan, muotoutuu ja toteutuu. Tämä rakkaus on kasvumme ravintoa. Se määrää palvontamme syvällisyyden, toisin sanoen voimakkaan tarpeen etsiä Jumalaa ja ymmärtää häntä, niiden jumalallisten arvojen käytäntöön soveltamisen, joita etsintämme ansiosta olemme löytäneet, ja sisäisen elämämme ilmaisumuodon. Mitä enemmän rakastamme taivaallista Isäämme, sitä enemmän haluamme etsiä häntä, palvelu lähimmäisiämme ja jakaa sisäistä elämäämme. Ellei näin ole laita, uskon, että meidän tulisi pohtia vakavasti, millaista rakkautemme Luojaamme kohtaan on.

Kunnioitus on tärkeä palvonnan ilmaisumuoto, mutta palvonta on paljon sitä enemmän. Se on enemmän kuin Jumalan suuruuden ja Jumalan pojan asemamme tunnustaminen; siihen sisältyy etsiminen, toiminta ja hengellisen elämämme ilmentäminen aineellisessa elämässämme.

Ymmärtäminen

Suuntaaja – opettaja ja opas

Suuntaajat saapuvat Paratiisista mukanaan itse kunkin hengellisen kasvun hyväksi laaditut täsmälliset suunnitelmat. Ne toteuttavat nämä suunnitelmat vain suostumuksellamme, ja ne ponnistelevat auttaakseen meitä kohtaamaan aineellisen elämän haasteita. Meillä on vapaus hyväksyä tai hylätä tämä suunnitelma osittain tai kokonaan. Toisin sanoen Suuntaajien täytyy auttaa meitä kehittymään meidän näkökulmastamme lähtien ja kunnioittaen meidän kehitystahtiamme. Meihin kohdistuu predestinaatio, mutta tämä ennaltamääräys on riippuvainen tekemistämme valinnoista.

Ne siis ryhtyvät työhönsä mukanaan ihmiskohteidensa ähyllisen ja hengellisen kehittämisen hyväksi laadittu täsmällinen ja ennalta määrätty suunnitelma, mutta kenenkään ihmisoleman velvollisuutena ei ole hyväksyä tätä

suunnitelmaa. – – Ajatuksensuuntaajien tehtävänä on saada aikaan sellaisia mielessä tapahtuvia muutoksia ja suorittaa sellaisia hengellisiä järjestyksiä, joihin te voitte mieluusti suostua, – – [110:2.1].

Ajatuksensuuntaajat työskentelevät hengellisellä tasolla, mutta ne saavat aikaan muutoksia myös mielessä; siten ne siis toimivat myös älyllisyyden tasolla.

Jumalallinen henki ottaa yhteyden kuolevaiseen ihmiseen, mutta se ei tapahdu tunteiden eikä emootioiden kautta, vaan korkeimman ja hengellistyneimmän ajattelun alueella. Sinua johtavat Jumalaa kohti nimenomaan ajatuksesi, eivät tunteesi. Jumalallinen olemus on tajuttavissa vain mielen silmin. – –Kaikkeaa tällaista sisäistä ja hengellistä kanssakäymistä nimitetään hengelliseksi ymmärrykseksi. Tällaiset uskonnolliset kokemukset johtuvat Suuntaajan ja Totuuden Hengen yhteen kietoutuvien toimenpiteiden ihmismieleen tekemästä vaikutuksesta niiden toimiessa Jumalan kehittyvien poikien käsitysten, ihanteiden, oivaltusten ja henkisten pyrkimysten keskellä ja niihin kohdistuen. [101:1.3]

Mikä on idea? Se on käsitteen muodostamista jostakin. Seuraavassa on kolme esimerkkiä ideoista: 1) Jumala on rakkaus; 2) Kaikki ihmiset ovat osa taivaallisen Isän valtavaa ja universaalista perhettä; 3) Universumin hallinto *Urantia-kirjan* mukaan.

Mikä on ihanne? Se, mitä yritämme saavuttaa. Minulle *Urantia-kirjassa* kuvattu Jeesus Nasaretilainen on sen ihanteen ruumiillistuma, jonka yritän saavuttaa.

Mikä on näkemys? Näkemys on katsantokanta, laajennettu käsitys. Esimerkiksi *Urantia-kirja* on laaja näkemys edessämme avautuvasta seikkailusta.

Mikä on hengellinen pyrkimys? Henkinen pyrkimys kiinnittyy aina aineellisen olemassaolomme todellisuuteen. Se on älyllisen käsityksen soveltamista jokapäiväisessä käytöksessä. Ollessani nuorempi luin, että Suuntaajia haittaa suuresti meidän kärsivällisyyden puutteemme tai pelkomme. Koska olen luonteeltani malttamaton, minusta tuntui, että nämä *Urantia-kirjan* sanat oli tarkoitettu nimenomaan minulle, joten päätin tuolloin ponnistella voittaakseni kärsimättömyyteni, pelkoni ja huolestuneisuuteni, tehdäkseni siten yhteistyötä hengellisen kumppanini kanssa. Työskentelyni näiden käyttäytymiseni piirteiden kimpussa jatkuu yhä ja todennäköisesti vielä kauan.

Millä tavalla Ajatuksensuuntaajat ja Totuuden Henki työskentelevät käsitystemme, ihanteidemme, näkemystemme ja henkisten pyrkimystemme parissa? Uskoakseni ne tarjoavat meille pohdiskelujemme ja pyrkimystemme kautta laajemman ja tarkoituksenmukaisemman toisinnon siitä, mitä ihmismielemme on käsittänyt. Nämä parannukset tai tarkistukset saavat aikaan muutoksia asteittain. Haluaisin verrata tätä opetukseen, jota annan oppilailleni. Opetan laulua, ja kun oppilas esittää minulle uuden laulun, kuuntelen ja laadin listan korjattavista asioista. Varmistan, että oppilas laulaa nuottien mukaan ja oikeassa rytmissä; varmistan, että intonaatio on oikea ja että hän ymmärtää tulkittavan tekstin hyvin. Jälkeenpäin teen parannusehdotuksia ottaen huomioon kunkin henki-

lökohtaiset kyvyt. Jos oppilas laulaa nuotin vierestä, panen hänet laulamaan kappaletta niin kauan, että kaikki nuotit menevät oikein. Samalla tavalla muokkaan rytmia, intonaatiota ja tulkintaa. Kokemukseni karttuessa opin korjaamaan yhden asian kerrallaan, jotten hämmäntäisi oppilasta liiallisella ohjeiden tulvalla. Tällä tavoin muutan vähitellen hänen laulutaapaansa esittämällä tarpeellisia korjauksia. Kertaamisen ja monien korjausten ansiosta oppilaasta tulee parempi laulaja. Uskon, että Suuntaajakin on opettaja ja opas; se käyttää varmasti samoja menettelytapoja, mutta se kohdistaa ne meidän ideoihimme, ihanteisiimme, näkemyksiimme ja hengellisiin pyrkimyksiimme. Suuntaajan ja sen kumppanin välillä on kuitenkin yhteydenpito-ongelma; se ei voi esittää näitä korjauksia ihmismielelle, koska sillä ei ole mitään keinoa ilmaista itseään:

Ajatuksensuuntaajalla ei ole mitään erityistä mekanismia, jonka avulla se saisi itsensä ilmaistuksi. [101:1.2]

Ellei Suuntaajalla ole erityistä mekanismia itsensä ilmaisemiseksi, se tarkoittaa, ettei sillä ole ääntä eikä se voi käyttää sanoja antaakseen meille ohjeita. Sen on vaikea kommunikoida kanssamme sellaisen kanavien kautta, joita me ymmärrämme (muistakaa, ettei Suuntaaja ole persoonallisuus). Miten se sitten onnistuu esittelemään ihmismielelle korjatut versionsa meidän ideoistamme, ihanteistamme, käsityksistämme ja pyrkimyksistämme?

Kuolevaisisäntiensä nukkuessa Suuntaajat yrittävät tallentaa omat luomuksensa aineellisen mielen ylemmille tasoille, —. [110:5.4]

Uskon, että luomukset, joita Suuntaajat yrittävät tallentaa, ovat korjattuja versioita omista ideoistamme, ihanteistamme, näkemyksistämme ja pyrkimyksistämme, joista edellisessä kappaleessa puhuimme. Aineellisen mielen ylemmät tasot tarkoittavat sitä ylittäjien tason aluetta, jota on havainnollistettu ihmismielen kaaviossa tämän kirjoituksen alkupuolella (Kuva 1, nro 3). Kuten edellä mainitsin, olemme suhteellisen tietämättömiä tästä alueesta; sinne pääsemiseksi tarvitaan ponnistelua.

Meditointi *Urantia*-kirjan mukaan

Voimme omaksua näitä luomuksia meditoinnilla, jota Peter Holley kuvaa artikkelissaan *Mitä Urantia-kirjassa on meditoinnista – miten Jeesus sen teki*. Eräät seuraavassa esittämäni ideat ovat peräisin tästä loistavasta artikkelista, jonka kehotan teitä lukemaan. Voitte löytää sen suomeksi linkistä: <http://www.urantia.fi>; UAI Journal 2013-1). Kirjoittajan mukaan *Urantia-kirjassa* kuvailtu meditointi eroaa nykyään esitetystä tekniikoista. Kirjan ilmestymisen aikaan, 1900-luvun puolivälissä, sanakirjat määrittelivät meditaation jonkin asian mietiskelyksi, jatkuvaksi uskonnollisuonteiseksi pohdinnaksi. Siinä ei ole kysymys – niin kuin on eräissä muissa tekniikoissa, joissa pidättäytyään ajatteluprosessista – mielen tyhjentämisestä, vaan päinvastoin sen sisällön laajentamisesta pohdinnan kautta.

Tämä toiminta on intensiivistä, ja siinä tarvitaan kaikkia henkisiä kykyjä. Meidän aikamme menetelmät ovat etäännyneet kauas ilmoituksenantajien esittämistä menetelmistä. Pohdintaa vaativia toimintoja edistämällä autamme Suuntaajaa välittämään ohjeita mieleemme. Mitä enemmän pohdiskelemme, sitä paremmin ymmärrämme näitä ohjeita. Monet toimintamuodot auttavat meitä tehostamaan pohdintakykyämme. Esimerkiksi kirjoittaminen, oli sitten kysymys henkilökohtaisesta päiväkirjasta tai jostakin julkaisusta, jäsentää ajatteluprosessiamme ja tarjoaa meille tavoitteen: sisäisen elämämme jakamisen vertaistemme kanssa. Opintoryhmään osallistuminen on muuan tapa virittää kykyämme kuunnella taivaallisen Isän tahtoa. Yhdessä pohdiskelemalla, tutustumalla toisten ajatuksiin Jumalasta ja tunteisiin häntä kohtaan voimme laajentaa oman ymmärryksemme rajoja. Valmistautuessamme viikoittaisiin tapaamisiin pohtimalla käsiteltäväksi valittuja lukuja meillä on myös tilaisuus kehittää kykyämme ilmaista ajatuksiamme ja esittää selvästi omia näkökantojamme. Ajatuksiemme esittäminen muille edellyttää kyseisen asian ymmärtämistä. *Urantia*-kirjan opintoryhmät ovat laboratorioita, joissa voimme hankkia kokemusta jumalakuvamme ilmaisemisesta ystävällisessä ilmapiirissä. Kaiken kaikkiaan nämä toiminnot johdattavat meitä lähemmäksi sitä aluetta, jolla ihmismieli ja Suuntaaja voivat päästä yhteyteen. Se, ettei tästä yhteydestä olla selvästi tietoisia, ei millään tavoin kumoa tämän ilmiön todellisuutta. Suuntaajan ja ihmismielen välinen viestintä tapahtuu syvällisen mietiskelyn hetkinä (meditaatioissa).

Jeesus ja meditointi

Jeesus piti usein yhteyttä taivaalliseen Isäänsä. *Urantia-kirjassa* hänen harjoittamansa meditointi ja kanssakäyminen liitetään yleensä mietiskelyn käsitteeseen. Tässä joitakin esimerkkejä:

Vuoristoerämaassa vietetyt neljäkymmentä päivää eivät olleet mikään suuren kiusauksen kausi, vaan kysymyksessä oli paremminkin Mestarin suurten päätösten kausi. Näiden päivien kuluessa, jolloin hän yksinäisyydessään kävi vuoropuhelua itsensä ja Isänsä välittömän läsnäolon, Personoidun Suuntaajan, kanssa (hänellä ei enää ollut henkilökohtaista serafisuojelijaa), hän päätyi päätös päätökseltä niihin suuriin ratkaisuihin, jotka sittemmin ohjasivat hänen menettelytapojaan ja käyttäytymistään koko sen ajan, joka hänen maisesta elämänvaiheestaan vielä oli jäljellä. [136:4.10]

Tässä Jeesuksen ja hänen taivaallisen Isänsä, Personoidun Suuntaajan hahmossa, välinen vuoropuhelu liittyy niiden suurten päätösten tekemiseen, jotka ohjasivat Jeesuksen toimintaa hänen inkarnaationsa jäljellä olevana aikana. Mekään emme tee suuria päätöksiä harkitsematta. Yhteydenpito taivaallisen Isän kanssa siten, kuin Jeesus sen teki, edellyttää mielen voimavarojen keskittämistä.

Jeesus harjoitti säännöllisesti mietiskelyä ja yhteydenpitoa. Me elämme aikasidonnaisessa universumissa; niinpä tarvitsemme aikaa ymmärtääksemme, mitä Jumala meiltä odottaa. Sen vuoksi toistuva mie-

tiskely, josta muodostuu elämäntapa, on tärkeä osa yhteydenpitoa Jumalan kanssa. Mitä enemmän käytämme aikaa pohtimiseen, sitä paremmin Suuntaajan ylitajuisella tasolla mieleemme painamat luomukset meille selkenevät. Kun päätän kirjoittaa jostakin valitsemastani aiheesta, aloitan ideasta, joka inspiroi minua. Ajattelun myötä keksin uusia ideoita ja uusia merkityksiä pulpahtaa esiin. Mitä enemmän aikaa käytän, sitä syvällisemmin ajattelen, ja tämä vahvistaa tekstiäni. Haluaisin antaa teille mielikuvan, joka auttaisi teitä ymmärtämään tätä etsimisen ja löytämisen prosessia. Minulle tekstin kirjoittaminen on vähän kuin usvaisessa metsässä kulkemista. Aluksi voi olla vaikea erottaa kohteiden muotoa, mutta kulkiessamme eteenpäin maisema tulee esiin sumusta ja muuttuu utuisesta selkeäksi. Kuvaannollisesti sanoisin, että edellä kuvatun mukaisella meditoinnilla meidän on mahdollista hajottaa sumu, joka verhoaa ylitajuisuutta (muistattehan, ettemme ole tietoisia tästä osasta mieltämme), jolloin Suuntaajan tälle tasolle tallentamat luomukset voivat tulla esiin tietoisuudessamme (työpöydällämme) ja näkökykymme paranee; ymmärtäessämme näitä ohjeita voimme päättää soveltaa niitä elämässämme. Näin voimme mielestäni asettaa samalle aaltopituudelle Suuntaajan kanssa. Siksi olisi toivottavaa tehdä meditoinnista elämäntapa. Ettekö edelleenkaan ole vakuuttuneita mietiskelyn merkityksestä yhteydenpidossa Jumalan kanssa? Lue taanpa vielä yksi lainaus *Urantia-kirjasta*:

Perin harvat kuolevaiset ovat todellisia ajattelijoita; te ette kehitä ja harjaannuta mieltänne hengellisesti niin pitkälle, että muodostuisi suotuista yhteys jumalallisiin Suuntaajiin. [110:7.6]

Suuntaajan kanssa viestimiseen liittyvät salakarit

Ajatuksensuuntaajalla ei ole mitään erityistä mekanismia, jonka avulla se saisi itsensä ilmaistuksi. [101:1.2]

Edellä osoitimme, että on vaikea kommunikoida olennon kanssa, jolta puuttuu kyky persoonallisuuden julkittuomiseen. Ellei Suuntaaja voi meidän tavallamme ilmaista itseään, uskon, että sen täytyy käyttää meidän älytoimintaamme (meditointimme aikana) siirtääkseen luomuksensa tietoisuuteemme (työpöydällemme). Jos hyväksymme tämän käsityksen, meidän on otettava huomioon ne ongelmat, joita tämä asianlaite voi aiheuttaa. Miten todellakaan voisimme erottaa oman pohdintamme tulokset Suuntaajan esittämien luomusten joukosta? Tässä ollaan todella kuin liukkaalla jäällä!

Mitä Ajatuksensuuntaaja taukoamatta tekee, on että se ponnistelee mielesi hengellistämiseksi niin, että tuloksena on morontiasielusi. Mutta sinä itse olet tästä sisäisestä boivasta enimmäkseen tietämätön. Olet kokolailla kykenemätön erottamaan oman aineellisen älytoimintasi aikaansaannosta sielusi ja Suuntaajan yhteisten toimien tuloksesta. [110:4.2]

Paras tapa ratkaista tämä ongelma on mielestäni se, ettemme yritä erottaa Suuntaajan luomuksia oman

ällymme tuotoksista. On ajanhukkaa miettiä, olisiko jokin käsitys, idea tai teko Ajatuksensuuntaajan inspiroima. Ei näytä mahdolliselta saada puolueetonta todistetta ajatustemme alkuperästä. Sitä paitsi, jos olemme jonkin idean olevan jumalallista alkuperää, tämä voisi ehkä saada meidät tyrkyttämään sitä muille. On hyvin vaarallista langeta hengelliseen ylpeyteen, suvaitsemattomuuteen tai jopa uskonnolliseen fanaattisuuteen. Tosiasiassa riittää, kun toimimme sen mukaan, minkä tiedämme totuudeksi, yrittämättä selvittää, mistä käsityksemme ovat peräisin. Meidän on hyväksyttävä jokainen mieleemme nouseva idea sellaisena kuin se on eli epätäydellisenä käsityksenä, joka avautuu ajan mittaan ja joka sisältää sekä totuutta että epätotuutta. Ideamme, käsityksemme, hankkeemme ja ihanteemme ovat tulos siitä, miten tulkitsemme Suuntaajan ohjeita; ne eivät ole täsmälleen Suuntaajan ajatuksia. Kontaktihenkilö, jonka välityksellä viides aikakautinen ilmoitus meidät tavoitti, on hyvä esimerkki parhaasta tavasta suhtautua näihin asioihin.

Sen ihmisen Suuntaajalla, jonka kautta tämä viesti toimittetaan, on näin laaja toimintavapaus siksi, että tämä ihmisen on lähes täysin piittaamatta Suuntaajan sisäisen läsnäolon kaikista ulospäin näkyvistä ilmentymistä. On tosiaanakin onnekasta, että hän tietoisuuden tasolla pysyy täysin välinpitämättömänä koko toimintustaan kohtaan. [110:5.7; korostus lisätty]

Antakaamme Jumalan tehdä tehtävänsä, ja voimme olla varmoja siitä, että hän sen tekee. Huolehtikaamme pikemminkin omista tehtävistämme, samalla kun käytämme aikaa yhteydenpitoon Luojamme kanssa, kuten Jeesus Nasaretilainen teki. Tällainen yhteydenpito auttaisi meitä ymmärtämään taivaallista Isäämme ja hänen toiveitaan voidaksemme toteuttaa niitä jokapäiväisessä elämässämme. Näin toimimalla meistä tulee Jumalan todellisia kumppaneita antaessamme hänen ilmaista tahtoaan meidän elämämme kautta.

Palvelu

Vaikka barras mietiskeley usein edistääkin kuolevaisen mielen yhteyttä siellä asuvaan Suuntaajaan, vielä useammin sitä helpottaa täydestä sydäimestä lähtevä ja rakastava palvelu kaltaistensa boivaamiseksi. [91:7.1]

Ellei meillä olisi kosketusta arkitodellisuuteen, mietiskely, josta olemme juuri puhuneet, olisi pelkkää kuvittelua. Palvelu johtaa meidät toimintaan tai, jos niin haluatte, antaa mahdollisuuden kokeilla, mitä mielen välityksellä oivallamme. Kuinka ollakaan, uskon tämän olevan yksi palvelun tuomista tärkeistä hyödyistä. (Voidaksenne perehtyä tähän syvällisemmin kehoitan teitä lukemaan artikkelin *Palvelu – rakkauden osoitus*, suomennettuna osoitteessa www.urantia.fi; UAI Journal 2011-2). Tässä merkityksessä palvelu antaa mahdollisuuden tiettyyn rajaan asti erottaa, mikä ideoisammme, käsityksissämme ja hankkeidemme valmistelussa on oikeaa ja mikä väärää, säilyttäen oikean ja korjaten väärän. Kokemus edistää myös ajattelu-

prosessiamme saadessamme uusia ajatuksia palvelutamme hyötyvien ihmisten taholta. Kun esimerkiksi pidän esitelmän, otan talteen yleisön esittämät kysymykset ja kommentit; tämä ulkopuolinen apu saa minut ymmärtämään aihettani paremmin. Palvelu on elämäntutkimusta. Koska palvelu ruokkii pohdiskelua, on helppo kuvitella, että Suuntaaja osallistuu näihin toimiin, jotka tuovat oman loistavan lisänsä kehittyvään sieluun. Palataanpa edellä esitettyyn ihmisen tietoisuutta kuvaavaan kaavioon. Suuntaaja tallentaa ohjeensa ylitajuiselle tasolle; mietiskelemällä voimme saada nämä ohjeet nousemaan tietoiseen mieleemme (työpöydällemme); päättämällä toteuttaa Jumalan tahdon voimme yhdistää ne päivittäiseen palveluumme, ja tällaisista kokemuksista tulee Suuntaajan käsittelyssä kehkeytyvän sielun todellisuuteen lisättävä hengellinen vastine. Tällä tavoin vaikuttamme hengellisen minämme kasvuun. Mietiskely ja palvelu kietoutuvat läheisesti yhteen; ei toista ilman toista. Ilman palvelua ideamme, käsityksemme ja hankkeemme ovat vain todellisuudesta irti olevia älyperäisiä kehyksiä. Ilman mietiskelyn mukanaan tuomaa syvällistä ajattelua on vaarana, että toistamme samoja virheitä ja jääme polkemaan paikallamme täydellisyteen johtavalla tiellä. Mietiskely ja palvelu ovat saman kolikon kaksi puolta, ja kasvaaksemme tarvitsemme kumpaakin niistä.

Julkituonti

Kaikella tällä etsinnällä ja kokemisella olisi vain vähän arvoa, elleimme jakaisi Jumalaa koskevia löytöjämme muiden kanssa. Kirjoittamalla julkaistavia tekstejä, keskustelemalla lukijaryhmissä tai kahden kesken, luomalla taideteoksia ja ennen kaikkea jokapäiväisellä käytöksellämme, jakamalla sisäistä elämäämme toisten kanssa meistä voi tulla Suuntaajan ihmismielelle esittämien jumalallisten arvojen ainutlaatuisia ilmentäjiä. Mikäli niin päätämme, meistä voi tulla ilmaisukanavia, joiden kautta Jumala voi olla enemmän läsnä tässä maailmassa ja universumissa viettämämme ylösnousemuksellisen elämänvaiheen koko matkalta.

Koska olet persoonallinen luotu, sinulla on mieli ja tahto. Koska Suuntaaja on esipersonallinen luotu, sillä on esi-mieli ja esitahto. Jos mukaudent niin täydelleen Suuntaajan mieleen, että näette asiat kuin yksin silmin, silloin mielistänne tulee yksi mieli, ja sinä saat vahvistukseksi Suuntaajan mielen. Jos sinun tahtosi sittemmin määrää ja vaatii panemaan toimeen tämän uuden eli yhteen nivoutuneen mielen päätökset, silloin Suuntaajan esipersonallinen tahto pääsee sinun päätöksesi myötä julki persoonallisuuden kautta, ja siltä osin kuin pube on tästä nimenomaisesta hankkeesta, niin sinä ja Suuntaaja olette yksi. Sinun mielesi on päässyt virittäytymään jumaluuteen, ja Suuntaajan tahto on päässyt siihen, että se tulee julki persoonallisuuden kautta. [110:2.5]

Kuten tässä artikkelissa edellä todettiin, Suuntaajalla ei ole mitään keinoa ilmaista itseään persoonallisesti. Julkitulo voi onneksi tapahtua mietiskelymme ja palvelumme kautta. Tällä tavoin taivaallinen Isä kutsuu meitä kumppanuuteensa. Jokainen meistä on ai-

nutlaatuinen osa suurta universaalista panoraamaa, jumalallista suunnitelmaa Korkeimman Jumalan esiintuloa varten. Täydellistyneenä tämä olento tulee olemaan kuin timantti, jossa on viiste jokaista suuruniversumin persoonallisuutta kohti. Vaikka persoonallisuutemme on tässä kehitysvaiheessa alkioasteella, se kehkeytyy asteittain hänen suunnitelmansa toteuttamiseksi: Jumalan ilmoittamiseksi ainutlaatuisella tavalla. Se on sitä paitsi yksi syy siihen, että Isä on niin auliisti lahjoittanut persoonallisuutta. On helppo ymmärtää, miten tärkeää on lisätä kykyämme hengellisen elämämme julkituomiseen. Meidän kaikkien tehtävänä on tuoda mahdollisimman suuressa määrin julki näkemystämme Jumalasta.

Näkemyksemme julkituonnilla on tärkeä lisätehtävä universaalissa koulutusjärjestelmässä. Kasvumme ei todellakaan ole mahdollista suljettujen ovien takana. Vaikka veljämme ja sisartemme mielipiteet toisinaan eroavat omistamme, tarvitsemme niitä rikastuttamaan omaa hengellistä näkemystämme. Kuvitellaanpa, että ihmiset sijoitettaisiin vierä vieren katkeamattomaksi jonoksi Mount Everestin (Himalajan korkeimman vuorenhuipun) ympärille. Vaikka he kaikki katsovat samaa vuorta, on jokaisella sijainnistaan johtuen erilainen näkökulma. Everestin tavoin ei suuri ja majesteettinen Jumala voi kokonaan mahtua yhden henkilön suppeaan näkökenttään. Mielipiteiden jakamisella on sen vuoksi suuri merkitys, koska sillä tavoin meidän kaikkien tietämys Jumalasta lisääntyy. Yhdistämällä se, mitä kukin ymmärtää Jumalasta, edistetään kaikkien etenemistä universumin ylösnousevien poikien ja tyttärien taivastiellä.

Olemme edellä tutkineet palvontaa sen neljässä ilmenemisvaiheessa: kunnioitus, ymmärtäminen, palvelu ja julkituonti. Ennen kuin lopetan, haluaisin käydä läpi eräitä johdanto-osassa käsittelemiä asioita ja esittää vastauksia, jotka löysin mietiskelyn avulla tätä tekstiä kirjoittaessani. Ensimmäinen esittämäni ongelma oli spontaaniuden ja luovuuden puuttuminen yhteydenpidostani Suuntaajan kanssa. Aloittakaamme lukemalla seuraava lainaus:

Palvonnan on tarkoitus antaa aavistus edessä olevasta paremmasta elämästä ja sen jälkeen heijastaa nämä uudet hengelliset merkittävyydet takaisin elämään, jota nyt eletään. Rukoilu on hengellisesti ylläpitävää, mutta palvonta on jumalallisesti luovaa. [143:7.5]

Palvonta on luovuuden lähde. Sen avulla voimme löytää ja heijastaa ajalliseen elämään merkityksiä, jotka kuuluvat seuraavaan elämänvaiheeseen, *Urantia-keirjan* mainitsemaan (morontiaaliseen) välitilaan. Tästä edessämme olevasta paremmasta elämästä lähtöisin olevien uusien ideoiden, arvojen ja merkitysten löytäminen ja ymmärtäminen on luovaa siinä määrin kuin löydämme keinon ilmaista niitä asenteellamme, sanoillamme ja jokaisella hankkeella, johon täällä maan päällä ryhdymme. Aivan kuten taiteilijan on löydettävä paras tapa ilmaista itseään taiteensa avulla eli sitä, mitä hän haluaa tulkita, niin on meidänkin tulkittava Ajatuksensuuntaajan ohjeita ja tuotava parhaan kykymme mukaan elämässämme julki hänen mieleemme tuomia jumalallisia arvoja. Olemme

oman jumalanäkemyksemme työstäjiä.

Pohdin myös sitä, miten voisin viestiä Suuntaajani kanssa paremmin jokapäiväisessä elämässäni. Viestintäprosessissa rukous antaa mahdollisuuden ilmaista itseäni Jumalalle, kertoa taivaalliselle Isälleni itsestäni, osoittaa kiintymystäni ja kertoa päivittäisen elämäni vaikeuksista ja tarpeista. Mutta minulla on myös tarve kuunnella, mitä hän haluaa viestiä minulle. Mietiskelyn avulla voin asettua kuuntelemaan, mitä Suuntaaja yrittää minulle kertoa, ja muodostaa sen kanssa samankaltaisen suhteen kuin minulla on muiden ihmisten kanssa, suhteen, jossa kukin voi sanoa, mitä ajattelee, ja tulee kuulluksi. Taivaallisen Isän ja meidän välisemme vuorovaikutus ei eroa suurestikaan siitä, joka meillä on ihmisten kanssa; vain viestintämenetelmät ovat erilaisia. Taivaallinen Isä on toden totta persoonallisuus.

Pohdin myös sitä, miten voisin tehdä kohtaamisistani Jumalan kanssa spontaanimpia. Jälleen kerran pääsin siihen mietiskelyn avulla. Mietiskely voi olla joko suunniteltua, kuten kirjoitettaessa artikkeleita tai esitelmää, tai täysin spontaania. Ollessani metrossa matkalla työhön saattaa mieleeni usein putkahtaa uusia ideoita aivan odottamatta. Niin voi tapahtua myös kävellessäni maaseudulla tai kuunnellessani musiikkia. Nämä hetket ovat minulle aina yllättäviä, innostavia ja jännittäviä, koska ne ilmaantuvat useimmiten odottamatta. Nautin siitä, että päiviäni täplittävät tällaiset hetket, jolloin mieleni on vaivattomasti ja luonnostaan kääntynyt Jumalan puoleen. Huomasin, että toistuva mietiskelyn harjoittaminen (jota tässä artikkelissa olen kuvannut) tihentää näitä spontaaneja voimakkaita inspiraation hetkiä, joita ilmaantuu jokapäiväisen elämäni kaikkein banaaleimpien ja arkisimpien askareiden aikana. Tämä spontaanisuus sitä vastoin yleensä katoaa, jos annan myöten elämän monille turhuuksille, jotka pakottavat minut luopumaan näistä yhdessäolon hetkistä Luojaani kanssa: kahdenkeskisistä keskusteluista Jumalan kanssa.

Johtopäätös

Tätä artikkelia kirjoittaessani olen yrittänyt ymmärtää suuntaajaviestinnän mekanismeja. Tulin siihen johtopäätökseen, että viestimme taivaallisen Isämme kanssa samojen periaatteiden mukaan kuin viestimme

keskenämme, vaikka menetelmät ovatkin erilaisia. Yritin myös kaataa esteitä, jotka haittasivat suhdettani Suuntaajaan. Rukous on varmasti tärkeä tekijä yhteydenpidossa Jumalan kanssa, mutta mietiskely, inhimillisen ja hengellisen yhteisön palveleminen sekä sisäisen elämämme julkituominen ovat muita tapoja pitää yhteyttä hengellisiin vaikuttajiin.

Rukoileminen on kiistämättä uskonnollisen kokemuksen osa, mutta nykyajan uskonnot ovat korostaneet sitä väärin niin, että sitä tärkeämpi palvonnallinen yhteydenpito on lyöty pahasti laimin. Palvonta syventää ja laajentaa mielen reflektiivisiä kykyjä. Rukoilu saattaa rikastuttaa elämää, mutta palvonta valaisee määränpäin. [102:4.5]

Määritelmäni palvonnasta sisältää nyt enemmän kuin Jumalan pojan aseman tunnustamisen ja kunnioitukseni taivaallista Isää kohtaan. Siihen kuuluu yhä voimistuva halu vastata kehotukseen: **”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.”** Tämä merkitsee sitä, että panen liikkeelle kaiken Luojaani kohtaan tuntemani rakkauden kullakin seuraavalla inhimillisen todellisuuden tasolla:

- 1. Hengellinen:** Kun virittäydyn kuuntelemaan Suuntaajaa mietiskelyn avulla.
- 2. Morontiaalinen (sielu):** Kun toteutan palvelulla sitä, minkä olen mielessäni ymmärtänyt, edistään siten sieluni kasvua.
- 3. Mieli:** Kun käytän tätä ihmeellistä työkalua ymmärtääkseni jumalallisen Suuntaajan ohjeita, keksiäkseni tavan soveltaa niitä ja päättääkseni noudattaa näitä ohjeita.
- 4. Persoonallinen:** Kun käytän kaikkia persoonallisuuteni ilmaisukeinoja tehdäkseni ainutlaatuisella tavalla eläväksi Suuntaajan ihmismielelleni ilmaisemia arvoja.

Minulle palvonta merkitsee rakkauden osoittamista, joka kannustaa etsimään Jumalaa, avaamaan mieleni Suuntaajalle, palvelemaan inhimillisessä ja hengellisessä veljeskunnassa sekä ilmentämään jumalallisia arvoja kaikilla päivittäisen elämäni alueilla.

Kääntänyt Leena Kari

Todellisuuden osatekijät ja positionaaliset arvot

TREVOR SWADLING
Australia

Esipuhe

Ensin oli ajatus, Universaalinen Isä. Sitten sana, Iankaikkinen Poika. Ja sitten toiminta, Ääretön Henki. Ja he toimivat yhtenä mahtavana todellisuuden alkuunpanijana, luoja ja ylläpitäjänä, Paratiisin- Kolminaisuutena. Kautta näiden infiniittisyyden ja ikuisuuden ykseyden kehien aina ajan ja

avaruuden kehittyvien universumien finiittisille reunoille saakka kaikki todelliset ”arvot”, ”merkitykset” ja ”olevaiset” voidaan jäljittää luomakunnan suureen ja mahtavaan, yhdistyneeseen, luovaan Jumalaan.

Hän mittaa merien vedet kämmenensä syvennyksessä, hän mittaa maailmankaikkeuden kämmenensä leveydellä. Juuri hän istuu korkealla maanpäirin päällä, juuri hän

levittää taivaat niin kuin barson ja pingottaa ne asuttavaksi maailmankaikkeudeksi.” Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa, kuka on nämä kaikki luonut; kuka tuo esille niihin sisältyvät maailmat luvun mukaan ja kutsuu niitä kaikkea nimeltä”; ja näin ollen totuus on, että ”Jumalan näkymättömät teot ovat osittain ymmärrettäviä niitten olevaisten kautta, jotka ovat luotuja.” Nyt, ja sellaisina kuin olette, teidän täytyy nähdä näkymätön Tekijä hänen moninkertaisen ja moninaisen luomistyönsä kautta, niin kuin myös hänen Poikiensa ja heidän lukuisien alaistensa suorittaman totuudenpaljastustyön ja hoivan kautta. [1:5.3]

Kaikkien olevaisten ja olentojen ensimmäinen suuri lähde ja keskus, ikuinen rakkauden Isä kääntyi vertaistensa, Ikuisen Pojan ja Äärettömän Hengen, puoleen jumalallisine suunnitelmineen: *Tebkäämme kuolevaiset luodut omaksi kuvaksemme.* [7:4.4]

Paratiisin ulkopuolella avaruuden näyttämö oli liikkeessä, ajallisuus alkoi, maailmankaikkeus täyttyi luoduista henkiauttajajoukoista, kehittyvät galaksit pyörähtivät liikkeelle ja muodostui miljardeittain aurinkokuntia planeettoineen, niin kuin omamme, jotka mahdollistivat finiittisen elämän ylläpidon ja evoluution.

Jumalallinen suunnitelma

Tämä jumalallinen suunnitelma täydellisyyden saavuttamiseksi käsittää kolme ainutlaatuista, mutta ihmeellisesti keskenään subteutettua, universumissa toteutettavaa, uhkarohkeaa banketta. [7:4.3]

1. *Aste asteelta tapahtuvaan saavuttamiseen tähtäävä suunnitelma.* Kysymyksessä on Universaalisen Isän suunnitelma evolutionaarisesta taivaaseennoususta, ohjelma, jonka Iankaikkinen Poika varauksetta hyväksyi suostuttuaan Isän ehdotukseen: *Tebkäämme kuolevaiset luodut omaksi kuvaksemme.* Tämä järjestely ajallisten luotujen ylentämiseksi tuo mukanaan Isän suorittaman Ajatuksensuuntaajien lahjoittamisen ja aineellisten luotujen varustamisen persoonallisuuteen kuuluvin oikeuksin.

2. *Lahjoittautumissuunnitelma.* Tämä seuraava universaalinen suunnitelma on Iankaikkisen Pojan ja hänen rinnakkaisten Poikiensa suuri hanke Isän julkituomiseksi. Kysymyksessä on Iankaikkisen Pojan ehdotus, ja se koostuu hänen suorittamastaan Jumalan Poikien lahjoittamisesta evolutionaarisille luomakunnille, jotta he näin personoisivat ja todellistaisivat, ruumiillistaisivat ja tekisivät reaalisiksi Isän rakkautta ja Pojan armoa kaikkien universumien luoduille. Lahjoittautumishankeeseen sisältyvänä ja tähän rakkaudenosoitukseen tarpeen mukaan liittyvänä piirteenä Paratiisin-Pojat toimivat kuntoonpalauttajina sille, minkä barbautunut luodun tahto on hengellisessä mielessä vaarantanut. Milloin tabansa ja missä tabansa saavuttamissuunnitelman toiminnassa ilmenee viivytystä – jos vaikka kapinointi sattuisi turmelemaan tai mutkistamaan tätä banketta, niin silloin lahjoittautumissuunnitelmaan sisältyvät määräykset astuvat välittömästi voimaan. Paratiisin-Pojat ovat antaneet sitoumuk-

sensa ja ovat valmiina toimimaan tilanteen korjaajina, he ovat valmiit menemään suoraan kapinoviin maailmoihin ja palauttamaan näiden sfäärien hengellisen statuksen. Ja juuri tällaisen urboollisen palveluksen eräs rinnasteinen Luoja-Poika suoritti Urantialla siinä yhteydessä, kun hän täysivaltaisuuden saavuttaakseen oli suorittamassa koeksellista lahjoittautumiselämänavaihetta.

3. *Armon osoittamiseen perustuva suunnitelma.* Kun saavuttamissuunnitelma ja lahjoittautumissuunnitelma oli muotoiltu ja julistettu, silloin Äärettömän Henki yksin ja oma-aloitteisesti laati ja saattoi voimaan valtavan ja universaalisen armon osoittamishankeen. Tämä on se palvelus, joka on varsin oleellinen sekä saavuttamiseksi että lahjoittautumishankeiden käytännölliselle ja tehokkaalle toiminnalle. Ja Kolmannen Lähteen ja Keskuksen hengelliset persoonallisuudet ovat kaikki mukana laupudenjakamisen hengessä, joka on niin peräti luonteenomaista Jumaluuden Kolmannelle Persoonalle. Ei vain luomistyössä, vaan myös hallintotehtävissä Äärettömän Henki toimii kiistatta ja kirjaimellisesti Isän ja Pojan yhteisenä toimeenpanijana. [7:4.4–6]

Tämä avaruudesta tulevien ylösnousemussielujen hengellisen etenemisen hyväksi laadittu suunnitelma on Isän ja Pojan yhteisluomus, ja Äärettömän Hengen toimissa hankkeessa mukana he ovat ryhtyneet jumalallisen tarkoituksensa yhdessä tapahtuvaan toimeenpanoon. [7:4.2; korostus kirjoittajan]

Tässä tutkielmassa aion selvittää jumalaista tarkoitusta eli sitä, miten ja mitä Jumalat ottavat tehtäväkseen. Toivon saavani paremman käsityksen asemastamme ja tilanteestamme. Tarkastelen, mistä ne todellisuudet koostuvat, jotka hallitsevat universumiamme evoluutionmukaisen kasvumme osalta. Toivon löytäväni ja yritän määritellä avaintekijät, jotka yhdessä muodostavat todellisuuden kokonaisuuden, sekä ne mielen välineet, joita voimme käyttää käsittääksemme sen aidon yhdistyneen reaalisuuden. Vapaan tahdon alueella tutkin **positionaalisten arvojen** merkitystä suhteessa **todellisuuden osatekijöihin** sekä sitä, miten ne vaikuttavat ajattelun järjestelmäämme, käsityksemme todellisuudesta ja reagoititapoihimme. Tarkastelen tapaa, miten edistämme minuutemme kasvua tästä meillä olevasta ajasta ikuisuuteen. Kaiken kaikkiaan toivon saavuttavani syvemmän käsityksen elämämme merkityksestä ja tarkoituksesta: miten muodostamme todellisuuskäsityksemme, mitä teemme todellisuudella ja mitä tarvitsemme myötävaikuttaaksemme sen todellisuuden rakentumiseen Jumalan silmissä.

Määritelmämme siis aluksi perusedellytykset, joista todellisuus muodostuu. *Urantia-kirja* kertoo:

Universaalisisä todellisuudessa on täsmälleen kolme elementtiä: tosiasia, idea ja subde. Uskonnollinen tietoisuus identifioi nämä realiteetit tieteenä, filosofiaksi ja totuudeksi. Filosofia tuntisi mieltymystä pitää näitä toimintoja järkenä, viisautena ja uskona – fyysisenä todellisuutena, älyllisenä todellisuutena ja hengell-

lisenä todellisuutena. Meillä on tapana nimittää näitä realiteetteja esineelliseksi olevaisiksi, merkitykseksi ja arvoksi. [196:3.2; korostus kirjoittajan]

Tarkastelkaamme nyt positionaalisten arvojen määrittelyä.

Yhdistelmässä on sen osat laskettu yhteen; järjestelmässä osat ovat järjestyneitä. Järjestyneet ovat merkityksellisiä järjestyneiden – positionaalisten arvojen – vuoksi. Hyvässä järjestelmässä kaikki osatekijät ovat kosmisessa positiossa. Huonossa järjestelmässä jokin joko puuttuu tai se on poissa paikaltaan – epäjärjestyksessä. Ihmisjärjestelmässä nimenomaan persoonallisuus yhdistää kaikki toiminnot ja tuo puolestaan mukanaan identiteettiin sisältyvät luovuuden laatusuuret. [112:1.18; korostus lisätty]

Käsitykseni mukaan positionaaliset arvot merkitsevät sitä, mitä ajattelun järjestelmässämme arvostamme, miten priorisoimme arvoja ajattelun järjestelmässämme; miten sovitamme ja asetamme arvomme suhteessa todellisuuden kokonaisuuteen.

Kosmisessa kehityksessä aineesta tulee filosofinen varjo, jonka mieli luo jumalallisen valaistumisen hengen kirkkauden läsnä ollessa, mutta tämä ei kumoa aine-energian reaalisuutta. Mieli, aine ja henki ovat yhtä todellisia, mutta persoonallisuuden kannalta niillä ei ole jumaluuden saavuttamista ajatellen yhtäläistä arvoa. Jumaluuden tiedostaminen on asteittain edistyvä hengellinen kokemus. [12:8.15; korostus kirjoittajan]

Energia-aine on evolutionaarisessa kosmoksessa hallitsemassa asemassa, paitsi persoonallisuudessa, jossa henki on mielen välityksellä pyrkimässä herruuteen. Henki on kaikkien luotujen persoonallisuuskokemuksen perustavaa laatua oleva realiteetti, sillä Jumala on henki. Henki on muuttumaton, ja sen vuoksi se ylittää kaikissa persoonallisuussubteissa sekä mielen että aineen, jotka ovat asteittaisen saavuttamisen kokemuksellisia muuttujia. [12:8.14]

Kahdesta edellisestä lainauksesta löydämme viheen sellaisten arvojen kuin mielen, aineen ja hengen asemasta; ne ovat yhtäläisen todellisia, mutta **eivät samanarvoisia persoonallisuudelle** Jumaluuden saavuttamisessa ja evolutionaarisessa kosmoksessa energia-aine on dominoivaa paitsi persoonallisuudessa, jossa henki mielen välityksellä pyrkii herruuteen.

Niinpä todellisuuden vakautta ja sen kokonaisuutta tarkastellessamme käsitämme, että se muodostuu osatekijöistä. Aivan kuten atomi koostuu monista osista, samoin finiittinen todellisuuskin – persoonallisuuden kokemuksen kautta katsottaessa – muodostuu osatekijöistä ja myös ajattelun järjestelmistä.

Yhä pitemmälle pääsevä todellisuuden käsittäminen merkitsee samaa kuin Jumalaa läbestyminen. Jumalan löytä-

minen, tietoisuus samastumisesta todellisuuteen, merkitsee samaa kuin minuutensa täysimääräistymisen – minuuden kaikkeuden, minuuden totaalisuuden – kokeminen. [196:3.3]

Mitä laatija tarkoittaneekaan seuraavalla sitaatilla: *Yhä pitemmälle pääsevä todellisuuden käsittäminen merkitsee samaa kuin Jumalaa läbestyminen?* Ehkä meidän täytyy arvioida uudelleen, mitä **todellisuudella** tarkoitetaan. *Urantia-kirja* antaa termille laajemman määritelmän. Se kertoo, että aitojen arvojen yhdistäessä todellisuuden osatekijät siitä tulee yhdistynyttä, toimivaa todellisuutta, ja se on jumalankaltaista. Meidän pitäisi kuitenkin muistaa, että jos jokin maailman katsannossa on todellista, se ei tarkoita, että se olisi myös totta, kaunista ja hyvää. Jeesus sanoi: ”Minun valtakuntani ei ole tästä maailmasta.” Se, miten suhtaudumme todellisuuteen, liittyy vapaan tahdon valintaan; mihin sijoitamme arvot ajattelun järjestelmässämme – mihin päätämme asettaa arvomme suhteessa todellisuutemme kaikkiin osatekijöihin.

Tarkastellessamme arvojemme järjestämistä meille saattaa olla avuksi pohtia seuraavia kysymyksiä:

Miten menettelemme löytääksemme henkilökohtaisen hengellisen todellisuuden finiittisestä kokemuksesta?

Mihin minun pitäisi ajattelun järjestelmässäni asettaa arvoni?

Mikä on positionaalisten arvojen oikea järjestelmä?

Mikä tuottaa minulle mielihyvää?

Löydänpö totuudesta mielihyvää?

Minkä arvon annan totuudelle, mikä arvo sillä on, mitä minun tulisi sen suhteen tehdä?

Miten tasapainotan oman mielihyväni ja todellisuuden asettamat vastuut?

Onko minulla hyvä ajatusjärjestelmä, joka asettaa arvoni vastuullisella ja tasapainoisella tavalla?

Miten arvoni vaikuttavat itseeni ja muihin?

Mihin arvoni minut johdattavat?

Johtuvatko arvoni terveestä yhdistelmästä elämänkokemuksiani ja Ajatuksensuuntaajan opetuksia ja johdatuksia?

Onko arvoillani todellista arvoa; kenen kanssa minun pitäisi arvioida arvojeni?

Teenkö päätökseni arvojeni perusteella?

Minkä arvon annan henkilökohtaiselle suhteelleni Jumalaan?

Arvostanko sitä, että pyrin jakamaan sisäisen elämäni Jumalan kanssa?

Miksi hengessä uudelleen syntyminen on niin tärkeää suhteessa siihen, minkä aseman annan arvoilleni.

Näyttää siltä, että ikuisuuden siemenet on kylvetty ajan ja avaruuden maailmoissa. Jumalan infiniittiset lait kastelevat tätä elämän finiittistä puutarhaa. Luomistyön näyttämö on asetettu meidän ravitsemisemme ja kasvuksemme, ja haltuumme on uskottu vapaan valinnan kallisarvoiset kyvyt. Alkumme uuteena eliölajina on toden totta koittanut. Meneillään olevalla universumitutkimusretkellämme realiteettien, merkitysten ja arvojen löytämiseksi, huomaamiseksi

ja yhdistämiseksi paljastuu ikuinen tarkoitus: Universaaliselta Isältä, joka asuu ikuisuudessa, on lähtenyt liikkeelle korkein käsky, sillä hän on määrännyt: ”*Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.*” [1:1.3]

Isä on lahjoittanut minuuttaan teille, asettanut oman benkeensä sisimpäänne; sen vuoksi hän vaatii teiltä perimmäistä täydellisyyttä. – – tämän verrattoman löytöretken tulisi olla kuolevaisen ihmisen ylevimpien tutkimusten kohde. [40:7.4]

*Täydellisen ja epätäydellisen välillä vallitsee kiistaton keskinäissuhde, ja siksi finiittinen, evolutionaarinen luotu voi nousta Paratiisiin noudattamalla Universaalisen Isän kehotusta: ”*Olkaa tekin täydelliset niin kuin minä olen täydellinen.*” [56.0.1]*

Miten siis huolehdimme kasvustamme finiittiseen täydellisyteen? Kolhiiko elämän olemassaolo itsessään ja itsestään meitä tarpeeksi saadakseen meidät tuntemaan, ajattelemaan ja toimimaan? Uskon niin. Antavatko kokemus, ideat ja elämään kuuluvien ihmissuhteiden ja maailman pohdinta meille armollisesti iäti merkityksellisiä vaihtoehtoja? Uskon niin. Entä olemmeko motivoituneita joko sivuuttamaan tai avaamaan oivalluksen tasoja suurempaan ymmärrykseen todellisuuden vastuista ja rakkauden hyvydestä. Uskon niin. Toimiiko tämä maailma luonnostaan ja saumattomasti yhteistyössä antaakseen tilaisuuksia näkymättömille henkiauttajillemme? – Epäilemättä.

On havaittavissa, että universonissamme on sisäänrakennettuna luonnollinen kaava ja järjestelmä, ja meidän olisi luotettava ja uskottava Jumalan hyvyyteen hänen asetettuaan kaiken pakoilleen ihmisen kasvua varten. Mitä meidän sitten täytyy tehdä? Mitä **arvovälineitä** meidän täytyy löytää ja käyttää? Mihin järjestykseen ne panemme ja miten niitä käytämme? Mitä niillä loisimme? On olemassa kovasti monia kysymyksiä edessämme olevien haasteiden tiimoilta. Henkilökohtainen elämämme osoittaa meille jossain vaiheessa, että tarvitsemme Jumalan apua persoonallisuutemme (identiteetin työssijan) vaihtamisessa materiaalisesta hengellisestä, jos aiomme tulla **todellisuudessa** Jumalan pojiksi ja tyttäriksi. Koska olemme ainetta ja **Jumala on hengellinen**, olemme hengellisytemme suhteen riippuvaisia suhteestamme Jumalaan. On tunnistettava, että meidän on mahdotonta itse iäistää itsemme. Meidän puoleltamme aita tarvitsemme ohjausta motivoitumisessamme. Totuuden tunnistamalla voimme päättää syyttää halun panna positionaaliset arvomme uuteen järjestykseen, kun kysymys on syvenevästä totuudesta suhteessamme kehittyvään todellisuuteen aineellisten realiteettien, merkitysten ja arvojen alalla. Näin voimme okastaa ja kasvattaa minuutemme hengelliseen DNA:hamme – ”ja tulla osallisiksi jumalallisesta olemuksesta”.

Ennen kuin siirrymme eteenpäin koettaaksemme tutkia syvemmin reaalisuuden osatekijöitä ja niiden positionaalisia arvoja, luokaamme silmäys asemaamme maailmankaikkeudessa sekä Jumalan ja itsemme välisiin suunnattomiin eroihin; siihen, millainen to-

dellisuuskonteksti vallitsee toisaalta kokemuksellisten kuolevaisten muodostaman luomakunnan ja toisaalta eksistentiaalisen Jumalan välillä.

Ensinnäkin Jumalaa, hengellistä Isäämme, ei koskaan luotu. Jumalalla ei ollut koskaan alkua. Jumala ja Paratiisi ovat absoluuttisia ja infiniittisiä; täydellisiä kaikilta ajateltavissa olevilta ominaisuuksiltaan – nyt ja iäti. Jumala on absoluuttinen, täydellisen yhtenäinen henkipersonallisuus. Jumala on rakkauden hyvyyden infiniittinen persoona. Jumala on rakkaus. Me sitä vastoin aloitamme tyhjinä ja pieninä finiittisen elämän mahdollisuusvälineinä. Meidän kannaltamme kaikella (me itse mukaan lukien) on ajallis-avaruudellisessa maailmassamme alku. Koska olemme aivan uusia ja keskeneräisiä ja koska meillä on vapaa tahto, olemme potentiaalisesti pahoja, potentiaalisesti hyviä, olemme keskeneräinen sekoitus kumpaakin. Kehitymme, meidät on suunniteltu ja rakennettu löytämään, erottelemaan, valitsemaan ja kasvamaan, oppimaan virheistämme, ja näin täytymme kasvavalla finiittisellä kokemuksella **realiteeteista, merkityksistä ja arvoista**. Ärhäköitä ja pieniä vapaatahtoisia olentojahan me olemme! Ja juuri tästä syystä Universaalinen Isä antaa meille itsestään **henkiytimen** asuttamaan sydämemme ja antaa henkilökohtaisesti meille ainutlaatuisen persoonallisuutemme. Sisimmässämme oleva hänen henkensä on sielumme rakastava henkivanhempi. Hän on rakentanut sillan eksistentiaalisen ja kokemuksellisen välillä ammottavan kuilun yli ja on aina läsnä halukkaasti opastamaan todellista kehittyvää minuuttamme – sieluumme. Isää avustaa Iankaikkisen Pojan henkihoiva. Poika on luvannut auttaa meitä tunnistamaan itsensä ja Isämme todellisen olemuksen ja rakastavan persoonallisuuden. Iankaikkinen Poika tekee tämän Luoja-Poikien lahjoitautumisten avulla ja näiden sydämeemme vuodattaman Totuuden Hengen kautta. Se tapahtuu, jotta meillä olisi selvemmin mahdollisuus ymmärtää ja tuntea, mikä on *totta, kaunista ja hyvää* finiittisessä maailmassamme, johon kuuluu kokemus olevaisista, merkityksistä ja arvoista. Sitten Universaalisen Isän ja Iankaikkisen Pojan yhteistyön kautta Ääretön Henki hallinnoi ja ylläpitää sitä todellisuusnäyttämöä, jolla kaikki olemme ja toimimme. Ääretön Henki vaalii elämää ja huolehtii meistä ymmärtäväisesti ja armollisesti suunnattoman enkeliauttajajoukon kautta. Kaikki tämä tekee meidät osaksi Jumalan kasvavaa perhettä, Jumalan lapsiksi ajallisuudessa. Jumala välittää meistä suuresti! Jumala haluaa tehdä meidät omaksi kuvakseen, jakaa ja antaa itsestään; tätä tarkoitusta varten hän on luonut kokemusperäisen maailmankaikkeuden ihmeen.

Mutta jatkuvan olemassaolomme ja kasvumme ei pitäisi riippua yksin Jumalan ja kaikkien näkymättömien auttajiemme toimista. Sillä kuten jokainen hyvä vanhempi, joka neuvoa kasvavia lapsiaan, niin Jumalakin kannustaa meitä yritykseen parantaa elämämme eikä luottamaan yksinomaan toisiin kaikissa tarpeissamme; yrittämään saamaan aikaan jotakin arvokasta ja kasvamaan aina armossa. Synn ja seurauksen lait sekä evoluutio vaikuttavat itsemääräävyyden edistymisen puolesta.

Omien päätöstensä lujouden, voiman ja peräänantamattomuuden avulla ihminen kasvaa tietoisesti aineellisuudesta kohti hengellisyyttä. Hän kasvaa myös siksi, että hänen Ajatuksensuuntaajansa kehittää uusia keinoja kurottautua hengelliseltä tasolta alas morontiaalisille sielun tasoille, ja heti kun sielu ilmaantuu, se alkaa itsessään ja itsestään kasvaa. [117:3.5]

Tarkastellessamme seuraavaa ilmoitusta pureutu-kaamme hiukan syvemmälle: Tehkäämme kuolevaisolennot kuvaksemme. Miten Jumala tekee meidät kuvakseen? Minkälaisin menetelmin hän tähän pääsee? Miten hän oikein tekee meistä universumin silmissä todellisia?

Meille on kerrottu, että ”universumitodellisuuteen kuuluu vain kolme elementtiä”: aineellinen olevaisuus, merkitys ja arvo. Niinpä meistä on loogista, että tiede etsii totuutta fyysisistä faktoista – aineellisista olevaisista; on järkeenkäyvä, että filosofia sattuu etsimään kauneutta merkityksistä (ideoistamme), ja uskonnollinen uskomme haluaa löytää ja omaksua hyvyden näiden suhteiden arvossa. Pyrkiessämme yhdistämään nämä todellisuuden kolme kehittyvää aspektia muodostamme yleispätevän ymmärryksen siitä, finiittisestä universumista, jonka käsitämme olevan reaalin (reaalisuus, todellisuus). Nämä ovat siemeniä, jotka itävät kehittyvien kokemuspuitteidemme maaperässä, laajenevalla valinnan areenalla; meidän tulee päätöksiä tehdessämme käyttää niitä hyväksemme. Näistä kolmesta reaalisuuden meneillään olevan löytämisen kehittyvän aspektin totuudellisuuden, kauneuden ja hyvyyden happotesti on se, ettei reaalisuuden minkään osatekijän tule olla ristiriidassa eikä vastakkainasettelussa toistensa kanssa. Mieleemme on yhdistettävä pisteet. Niiden olisi toimittava kuin yksi. Suurena haasteenamme on nyt ja kautta aikain se, että muunnamme materiaalisen toiminta- ja ajattajajärjestelmämme yhä enemmän **ajattelun ja toiminnan arvojärjestelmäksi**, jossa on hengellinen ydin suhteessa näihin olevaisiin ja merkityksiin. Näin me ”positioimme arvomme”.

Ymmärtääksemme nämä kolme todellisuuselementtiä hieman paremmin, yksinkertaistakaamme sitä, miten pääsemme alkuun niiden käytössä ja arvioinnissa – tosiasia, idea ja suhde. Ihmiskunta lähtee liikkeelle kulkemalla ympäriinsä havainnoiden ja näin se löytää yksinkertaisen **tosiasian**. Sitten ihminen saa **idean** siitä, että hän voi tehdä jotain tällä tosiasialla. Sen jälkeen hän katsoo tämän tosiasian ja ideansa välistä suhdetta ja näkee sen totuuden – ja päättää, onko sillä **arvoa** – sitten hän ryhtyy toimeen. Tosiasioiden kasautuessa rakennamme omat ideamme ja ajattelumme arvojärjestelmät. Tästä eteenpäin voimme alkaa valita, miten asemoimme arvomme suhteessa kokemuksiimme olevaisista, merkityksistä ja arvoista. Tästä lähtien kehitämme reaktiomallimme elämää kohtaan halujemme, etiikkamme ja moraalimme perustalta.

Minkä arvon annamme tosiasioille, ideoille ja niiden suhteelle? Mitä tulee todellisuuden osatekijöiden suhdeaspektiin, niin juuri tässä tulee mukaan Jumalan tahdon etsiminen. Meidän tulee korkeimmaksi arvok-

si asettaa suhteemme Jumalaan ja pyrkiä tekemään hänen tahtonsa arvojärjestelmämme tärkeimpänä.

Se universumitosiasia, että Jumalasta tuli ihminen, on ikiajoiksi muuttanut kaikki ihmispersoonallisuuden merkitykset ja muuttanut kaikki sen arvot. Rakkaus tämän sanan oikeassa merkityksessä tarkoittaa ebeiden persoonallisuuksien keskinäistä arvonantoa, olkoot nämä persoonallisuudet inhimillisiä tai jumalallisia tai inhimillisiä ja jumalallisia. Minuuden osat voivat toimia lukuisin eri tavoin – ajatella, tuntea, toivoa – mutta vain ebeiden persoonallisuuden koordinoitut attribuutit kohdentuvat älylliseksi toiminnaksi; ja kaikki nämä avut liittyvät kuolevaismielen hengelliseen varustukseen, kun ihmisolento vilpittömästi ja epäitsekäästi rakastaa toista olentoa, inhimillistä tai jumalallista. [112:2.7, korostus lisätty]

Tiedämme mieleemme olevan tärkein hallussamme oleva työväline. Nimenomaan tämän mielen sisällä tarkastelemme kokemuksiamme ja teemme päätöksiämme; asetamme arvomme. Juuri tällä valinta-areenalla havaitsemme ja arvioimme todellisuuden elementtejä ja tarkennamme katsemme velvollisuuden ja moraalin havaitsemiseksi. Se juuri on se maaperä, josta sielumme kasvaa. Eikö olekin ilo saada selville totuus olevaisista, nähdä kauneus merkityksissä ja hyvyys arvoissa? Mikä helpotus onkaan sielullemme, kun katsomme taaksepäin ja tajuamme, että hyvää voi seurata jopa epämiellyttävistä tilanteista. Eikö ole kuitenkin paljastus ja lohtu itsellemme, kun tämän totuuden tuntemalla tunnemme?

Ihmisen mieli voi saavuttaa korkeita hengellisen ymmärryksen tasoja ja vastaavia arvojen jumalallisuuden sfäärejä siksi, ettei se ole kokonaan aineellinen. Ihmisen mielessä on hengellinen ydin – jumalallista läsnäoloa edustava Suuntaaja. [196:3.6, korostus lisätty]

Tarkastelemme seuraavaksi tarkemmin positionaalisten arvojen käsitettä.

Käytämme todellisuuden peruselementtejä positionaalisilla arvoillamme rakentaaksemme ”ajatteluhyksemme”. Voimme käyttää tätä kehystä kasvattaaksemme ja rakentaaksemme jotakin, joka on häviämättömän todellista. Seuraavaksi meidän tarvitsee löytää **arvotyökalut** sovellettaviksi näihin todellisuuden komponentteihin, sellaiset työkalut kuin totuus, kauneus ja hyvyys; logiikka, järki ja usko; tiede, filosofia ja uskonto. Nähdäkseen hengen silmin, uuttaakseen reaalisuuden elementeistä hengellisyyttä persoonallisuutemme on tarpeen yhdistää ne näihin arvoihin, jotka ovat todellisia.

Totuus on koossapitävää, kauneus vetoavaa, hyvyys vakauttavaa. Ja kun nämä todelliseen olevaisuuteen kuuluvat arvot koordinoituvat persoonallisuuden kokemuksesta, tuloksena on sellaista ylevää rakkautta, jolle on ominaista viisautta ja jota luonnehtii lojaalisuus. Koko universumiopetuksen todellinen tarkoitus on saada aikaan maailmojen yksittäisen lapsen entistä parempi

koordinoituminen hänen laajenevaan kokemukseensa kuuluviin avarampiin realiteetteihin. Todellisuus on finiittistä inhimillisellä tasolla, se on infiniittistä ja ikuista korkeammilla ja jumalallisilla tasoilla. [2:7.12, korostus lisätty]

Mitä tulee reaalisuuden osatekijöihin, niin miksi se järjestys ja ne järjestelmät, joihin sijoitamme arvomme, ovat näin tärkeitä? Koska se, minne asemoimme arvomme, määrää sen, mitä todellisuudella teemme. Positionaaliset arvomme saattavat jopa määrittää sen, miten käsitämme todellisuuden. Katsokaamme tarkemmin positionaalisia arvoja universumin aidan tältä puolen.

Terveys, mielenterveys ja onnellisuus ovat totuuden, kauneuden ja hyvyyden yhdistymiä, siten kuin ne sekoittuvat ihmisen kokemuksessa. Sellaiset tuloksellisen elämän tasot syntyvät energijärjestelmien, ideajärjestelmien ja henkijärjestelmien yhdistymisestä. [2:11, korostus lisätty]

Sielumme kaipaa samastumista sellaiseen, joka on kestävästi todellista. *Syvin onnellisuus kytkeytyy erottamattomasti hengelliseen edistymiseen. [100:4.3]* Olemalla motivoituneita, omaamalla halun käsittää totuuden olevaisista, ymmärtämällä kauneuden merkityksissä ja näkemällä ja omaksumalla hyvyys arvoissa alamme käyttää kokemuksen elämää antavia aineksia oikealla tavalla, niin että voimme alkaa kehittää itseämme kohti hengellisyttä näitä arvovälineitä todellisuuden osatekijöihin soveltamalla. Tiedämme, että kuolemasta selviytyäksemme persoonallisuutemme identiteetin tyssijasta on tultava hengellinen. Siitä huolimatta, että meidän on työskenneltävä ja eletävä aineellisessa maailmassa, persoonallisuutemme tavoite ja päämäärä on hengellinen. Oppaamme täydellisestä positionaalisten arvojen käyttäjästä on Jeesus siinä, miten hän rakensi ja eli elämänsä. *Yksi ihmiselämän tärkeimmistä asioista on saada selville, mitä Jeesus uskoi, löytää hänen ihanteensa ja pyrkiä toteuttamaan hänen ylevä elämäntarkoituksensa. Mitä kaikkea ihminen tietääkin, suurin arvo on kuitenkin sillä, että tuntee Jeesuksen uskonnollisen elämän ja tietää, miten hän sen eli. [196:1.3]*

Mielemme laajenevassa todellisuuskehityksessä, jossa elämme päivästä toiseen, meidän on sijoitettava positionaaliset arvomme käytännön perspektiiviin. **Se, mitä pyrimme saavuttamaan elämässämme, on henkilökohtainen, yhdistynyt, funktionaalinen todellisuus,** ja funktionaalinen todellisuus ilmaantuu vain todellisuuden kolmen elementin ykseydestä. Nämä todellisuuden ainekset pitävät meidät yllä sillä, että elämme ne.

Mutta mieli ei voi tässä todellisuuden moninaisuuden yhdistämisessä milloinkaan onnistua, ellei tällainen mieli ole vahvasti tietoinen aineellisista olevaisista, ähyllisistä merkityksistä ja hengellisistä arvoista. Vain toiminnallista todellisuutta edustavan kolmiyhteyden harmoniassa on ykseys, ja vain ykseydessä persoonallisuus koee tydytyksen kosmisen pysyvyyden ja johdonmu-

kaisuuden todellistumisesta. [102:2.5, korostus lisätty]

Fyysisen varmuuden pohjana on tieteen logiikkaa, moraalisen varmuuden perustana on filosofian viisaus, hengellisen varmuuden perustana on aidon uskonnollisen kokemuksen totuus. [196:3.5]

Tarkastelkaamme influensseja, jotka vaikuttavat siihen, miten reagoimme elämäntilanteisiin, sillä käsitksemme todellisuuden osatekijöistä positionaalisten arvojärjestelmiemme ohella vaikuttavat siihen, millä tavoin reagoimme elämään. Ajan mittaan tämä määrittelee sen, missä määrin yhdistynyt ajatusjärjestelmämme on: tasapainoinen vai häiriintynyt. Emmehän halua sen olevan epävakaa kehys.

Verratkaamme todellisuuskokonaisuuttamme kolmijalkaiseen jakkaraan. Kukin jalka edustaa yhtä todellisuuden osatekijää ts. **olevaisia, merkityksiä ja arvoja.** Tällä jakkaraalla istuu persoonallisuutemme vapaine tahtoineen, ja se tarkastelee mielessämme olevaa vaihtoehtojen areenaa. Jos yksi jalka on muita lyhyempi, jakkara ei pysy kovin hyvin pystyssä. Jos yksi jalka puuttuu, jakkara kaatuu. Jos meillä on tasapainoinen ajattelun järjestelmä oikeine positionaalisten arvojen yhdistelmineen, osat järjestyvät niin, että säästytään pitkään jatkuvalta sekaannukselta, irratiivonaliselta tunnekäytökseltä ja fanaattiselta tai ajattelemattoman itsekkäältä reagoineilta. Voimme ylläpitää itsekontrollin, sillä olemme herkempiä todellisuuden reaalisuudelle. Meillä on mahdollisuus välttää loputtomat kokemukset samojen virheiden tekemisestä yhä uudelleen. Meillä on mahdollisuus välttää ateistisen materialistin lapsellisten reaktioiden ja uskonnollisen kiihkoilijan tyhmän vaahtoilun kaltaisilta ääri-ilmioilta. Voimme eliminoida maailmasta, jossa elämme, suuren joukon vääriä ideoita universumin olemassaolon syystä, reaktioistamme siihen ja suhteistamme ja vastuistamme elämään ja muihin ihmisiin. Hyvän järjestelmän myötä pystymme pitämään jalat maassa ja kasvaa kauniisti.

Kosmoksessa ei tapahdu umpimähkäisiä ja arvaamattomia sattumuksia. Taivaalliset olennot eivät liioin auta sitä alemmaa olentoa, joka kieltäytyy toimimasta totuuden valonsa mukaisesti. [48:7.9]

Universumiarvoituksemme ja -haasteemme on se, että etenemme luonnostaan pohjalta ylös, emme ylhäältä alas. *Kuolevaisen tietoisuus etenee tosiasiaista merkitykseen ja sen jälkeen arvoon. Luojan tietoisuus etenee ajatusarvosta sana-merkityksen kautta toiminnan tosiasiaan. [118:5.3]* Tämä tosiasia, että *Kuolevaisen tietoisuus etenee tosiasiaista merkitykseen ja sen jälkeen arvoon,* ei ole huonoa, se on suunniteltu sellaiseksi. Miten voisimme ilman tosiasioita ja ajatuksia edes alkaa käsittää arvoja, moraalisen päätöksen tekemisestä puhumattakaan? Niin kauan kuin emme jätä huomiotta elämisen todellisuuteen kuuluvia vastuita, se on suunniteltu tarjoamaan hyvän maaperän sielun kasvamiselle. Mutta meillä on luonnollinen taipumus olla huolissamme enemmän aineellisesta olemassaolosta; kannamme huolta siitä, mitä muut mahtavat meistä ajatella, kes-

kitymme henkilökohtaisiin tarpeisiimme ja toiveisiimme, joten meillä on luontainen taipumus asettaa positionaaliset arvomme väärille sijoille. Niin tehdessämme panemme liian paljon arvoa aineellisiin asioihin ja mielihyväämme, millä on taipumusta vääntää universon omaan tahtoomme ja vääristää käsityksemme todellisuudesta. Näin tehdessämme valintanamme saattaa olla tosiasioiden ohittaminen ja harkitsemattomuus, sillä saatamme päätellä, että totuuden omaksuminen on liian vaivalloista. Saatamme nähdä selvästi tilanteen kylmät tosiasiat ja ottaa ylpeästi moraalisen asenteen kyseisiin tosiasioihin perustuen mutta olla väärässä siinä, mikä tilanteessa on totta. Saatamme liittää väärän merkityksen moniin arvoihin ja päätyä kiusankappaleeksi. Olemme kenties keränneet runsain määrin tosiasioita ja tietoa ja näytämme hyvin maailmallisilta, viisailta ja mahtavilta, vaikka tosiasiasa meistä on kenties tullut sydämettämiä, halveksimme muiden arvoa ja meiltä puuttuu rakkaus arvojen hyvyyttä kohtaan. Arvomme saattavat olla litania ”rakkauden itsekkäitä ominaisuuksia” hyvyyden naamion takana. Seikat, jotka tuottavat itsellemme mielihyvää, saattavat olla Jumalalle luotaantyöntäviä. Elämämme merkitys saattaa päätyä hengelliseen merkityksettömyyteen. Elämämme saattaa muuttua toisia ärsyttäväksi. Saatamme epäonnistua todellisuuden yhtenäistämässä. Saatamme kasata aineellisia onnettomuuksia itsellemme ja toisille. Pahimmassa tapauksessa saatamme omaksua väärän joukon positionaalisia arvoja ja epäonnistua persoonallisuutemme hengellistämässä.

Jeesuksen usko näki asian niin, että kaikki henkiarvot löytyvät Jumalan valtakunnasta; niinpä hän sanoikin: ”Etsikää ensin taivaan valtakuntaa.” [196:0.8, korostus lisätty]

”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttaan, ja ne löytäessänne saatte niiden myötä kaiken muun, mikä on ikuisen loonjäämisen kannalta tarpeellista. Ja seuraavaksi haluaisin tehdä teille selväksi, ettei tämä Isäni valtakunta tule ulospäin näkyvän voimannäytteen eikä sopimattoman mahdollisuuden myötä. Teidän ei siis ole määrä lähteä täältä julistamaan valtakuntaa sanomalla: ’se on täällä tai ’se on tuolla, sillä tämä valtakunta, josta te saarnaatte, on sisimmässänne oleva Jumala.” [140:1.5]

”Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa, ja sinne sisälle päästyänne teille annetaan kaikki tarvitsemanne. Alkää sen vuoksi suotta murehtiko huomisesta. Yhden päivän huolissa on sille päivälle riittämiin.” [140:6.13]

Urantian kuolevaiset voivat tuskin toivoa olevansa infiniittisessä mielessä täydellisiä, mutta ihmisolennoille on täysin mahdollista lähtien siitä, millaisia he tällä planeetalla ovat saavuttaa se suurenmoinen ja jumalallinen päämäärä, jonka infiniittinen Jumala on kuolevaiselle ihmiselle asettanut; ja kun he tämän määränpäin saavuttavat, he ovat kaiken sen osalta, mikä liittyy itsensä todellistamiseen ja tuloksiin pääsyyn mielen alueella, yhtä täydellisiä jumalallisen täydellisuuden sfäärissään kuin Jumala itse on

omassa infiniittisyyden ja ikuisuuden sfäärissään. Sellainen täydellisyys ei ehkä ole materiaalisessa merkityksessä universaalista, ähyllisessä käsityksessä rajatonta tai hengellisessä kokemuksessa lopullista, mutta se on lopullista ja täysimääräistä tahdon jumalallisuuden, persoonallisuuden motivoitumisen täydellisuuden ja jumalatietoisuuden kaikkien finiittisten aspektien osalta. Tämä juuri on sen edellä mainitun jumalallisen käskyn ”Olkaa täydelliset niin kuin minä olen täydellinen” todellinen merkitys, joka on ainiaan kannustava kuolevaista ihmistä eteenpäin ja viitтова häntä sisään päin tässä pitkässä ja kiehtovassa kamppailussa yhä korkeampien hengellisten arvojen ja todellisten universumimerkitysten saavuttamiseksi. Tämä ylevä etsiytyminen universonien Jumalan luokse on kaikkien ajallisuuden ja avaruuden maailmojen asujainten verraton tutkimusmatka. [1:0.5, korostus lisätty]

Millainen on hengellistymisen prosessi? Mitä suurtenmoisuuksia voidaan tapahtua, kun liitämme toisiinsa ja yhdistämme todellisuuden osatekijät kokemukseemme näistä olevaisista, merkityksistä ja arvoista? Kun niitä kaikkia yhdessä tarkastellaan positionaalisten arvojemme kautta, persoonallisuutemme yhdistää ne tavalla, joka on enemmän kuin vain osien yhteenlaskua; ne voivat toimia valaisevana ja pelastavana järjestelmänä. Esimerkiksi:

Ei pelkästään elävien maailmassa, vaan jopa fyysisen energian maailmassa kahden tai useamman asian summa on varsin usein jotakin enemmän tai jotakin muuta kuin tällaisten yhdistymien ennustettavissa olevat, yhteen laskemalla saadut tulokset. Sen paremmin matemaattinen tiede kaikkineen kuin koko filosofian maailma tai korkein fysiikka tai kemia eivät pystyisi ennustamaan saatikka tietämään, että kahden kaasumaisen vedyn atomin liitto yhden kaasumaisen hapen atomin kanssa antaisi tulokseksi uuden ja laadullisesti pelkän yhteenlaskun ylittävän substanssin – nestemäisen veden. Ymmärryksen ja tiedon tästä yhdestä ainoasta fysikaalis-kemiallisesta ilmiöstä olisi pitänyt olla esteenä materialistisen filosofian ja mekanistisen kosmologian kehittymiselle.

Tekninen analyysi ei paljasta sitä, mitä joku persoona tai jokin kappale voi tehdä. Vettä esimerkiksi käytetään tuloksellisesti tulen sammuttamiseen. Se, että vesi sammuttaa tulen, on tosiasia, jonka tunnemme jokapäiväisestä kokemuksestamme, muttei mikään vedestä tehty analyysi voisi koskaan paljastaa tällaista ominaisuutta. Analyysi määrittelee veden koostuvan vedystä ja hapesta. Kun näitä alkuaineita tutkitaan lähemmin, paljastuu, että happi on palamisen varsinainen ylläpitäjä ja että vety itse on herkeästi palavaa. [12:9.3–4, korostus lisätty]

Kun kokemuksen kautta yhdistämme nämä kolme todellisuuden elementtiä, saamme usein loistavan oivalluksen jostakin odottamattoman uudesta ja todellisesta. Kun positionaaliset arvomme ovat oikealla tavalla linjassa, saatamme ajattelun järjestelmämme tasapainoon, parannamme ajattelumme ja oivallustemme laatua, ja persoonallisuutemme yhdistää todellisuuden arvolliset aspektit. Voisimme kutsua tätä ”kokemus-arvioinnin ihmeeksi” tai ”valaistuneeksi

evoluutioksi”, ”hengelliseksi mielenlennnykseksi”. Havainnoimalla todellisuutta materiaaliselta kannalta ja arvioimalla todellisuutta hengelliseltä kannalta saamme kyvyn siirtää identiteettimme tyysijän hengellistä todellisuutta kohti.

Henki on universonissa pohjimmallaan persoonallinen realiteetti, ja persoonallisuus on pohjimmasta kaikelle kehittävälle kokemukselle hengellisestä reaalisuudesta. Jokaisella persoonallisuuskokemuksen vaiheella kullakin peräkkäisellä universonmisten tasolla on joukko johtajia ja johtajien henkelliset löytyvät. Ihmisen todellisuutta päämääränä on uusien ja henkeä olevien tavoitteiden luominen ja sitten tällaisten aineettomien arvojen edustavien verrattomien tavoitteiden kosmisiin houkuttimiin reagoiminen. [12:9.1, korostus lisätty]

Jotta ”kokemusravioinnin ihmeestä” ymmärtäisi enemmän suhteessa minuuteen ja ajattelun järjestelmäämme, kannattaa lukea luku, ”Persoonallisuuden elonjääminen”; sieltä löytää joitakin upeita oivalluksia tästä kaikesta. Seuraavassa vain muutama lainaus:

Mutta käsitys persoonallisuudesta koko elävän ja toimivan luodun merkityksenä merkitsee paljon enemmän kuin subteiden integroiminen, se nimittäin merkitsee kaikkien todellisuustekijöiden yhdistämistä samoin kuin subteiden koordinoimista. Kahden objektin välillä on subteita, mutta kolme tai useampia objekteja johtaa järjestelmään, ja tällainen järjestelmä on paljon enemmän kuin pelkkä laajentunut tai monimutkainen subde. Tällaisen eron tekeminen on ensiarvoisen tärkeää, sillä kosmisessa järjestelmässä yksittäiset jäsenet kytkeytyvät toisiinsa vain suhteessa kokonaisuuteen ja kokonaisuuden erillisyyden kautta. [112:1.17, korostus lisätty]

Minuutta tarkasteltaessa olisi hyödyllistä muistaa,

1. Että fyysiset järjestelmät ovat alisteisia.
2. Että älylliset järjestelmät ovat rinnasteisia.
3. Että persoonallisuus on ylistein.
4. Että sisimmässä asuva hengellinen voima on potentiaalisesti ohjaava. [112:2.1–5; korostus lisätty]

Kun mieli pyrkii saamaan selyyden todellisuudesta aina sen perimmäistä eritteleyä myöten, aine katoaa aineellisten aistien ulottuvilta, mutta mielelle se voi silti säilyä todellisuudessa. Kun hengellinen ymmärrys pyrkii selyyteen siitä todellisuudesta, joka jää jäljelle aineen kadottua, ja seuraa sen jälkeä aina perimmäiseen eritteleyhyn asti, se katoaa mielen ulottuvilta, mutta hengen ymmärrys voi yhäkin tajuta kosmisten realiteettien ja korkeimpien arvojen, jotka ovat olemukseltaan hengellisiä. Niinpä tiede väistyy filosofian tieltä, kun filosofian puolestaan pitää antautua niiden johtopäätösten edessä, jotka aito on hengelliseen kokemukseen luontaisesti sisältyvät. Ajattelu antautuu viisauden edessä, ja viisaus katoaa valaistuneeseen ja mietiskelevään palvomiseen. [112:2.11, korostus lisätty]

Tiedettä harjoittaessaan ihmisminä tekee havaintoja aineellisesta maailmasta. Filosofia on havaintojen tekemistä tästä aineelliseen maailmaan kohdistuvasta havainnoinnista. Uskonto, aito hengellinen kokemus, on se, mitä kokemuksellisesti todellistuu siitä kosmisesta realiteetista, että tehdään havaintoja ajallisuuden ja avaruuden energiamateriaalien subteellisen synteessin havainnoimisesta. [112:2.12]

Kosmisen evoluution tarkoituksena on hengen hallitsevuutta lisäämällä saada aikaan persoonallisuuden yhtenäisyys, lisäämällä tahtoperäistä alttiutta Ajatuksensuuntaajan opetusta ja johtamista kohtaan. Persoonallisuudelle – sekä ihmis- että ihmisen yläpuolella olevalle persoonallisuudelle – on tunnusomaista sellainen luontainen kosminen ominaisuus, jota voidaan kutsua ”dominanssin kehitykseksi” ja jolla tarkoitetaan sekä oman itsensä että ympäristönsä hallinnan laajenemista. [112:2.14]

Mutta kuolevaisen persoonallisuuden ballussa on sen itsensä tekemän valinnan kautta valta siirtää identiteettinsä sija katoavasta aineellis-älyllisestä järjestelmästä korkeampaan morontia-sielujärjestelmään, josta yhdessä Ajatuksensuuntaajan kanssa luodaan uusi persoonallisuuden ilmenemisen väline. [112:5.4]

Edelliset lainaukset ilmaisevat, mitä tavoittelemme omakohtaisessa kasvussamme. Vakaalla järjestelmällä pystymme tarkkailemaan todellisuutta materiaalisesta näkökulmasta ja pyrimme arvioimaan todellisuutta hengellisestä näkökulmasta. Tämä antaa meille kyvyn siirtää identiteettimme (persoonallisuutemme) tyysija kohti hengellistä. Se antaa meille kyvyn viisaaseen päämäärän asetteluun ja tulevan suunnitteluun; sopeutua muuttuviin olosuhteisiin vaivattomasti.

Fyysinen elämä ei niinkään ole organismin sisällä tapahtuva kuin organismin ja ympäristön välillä tapahtuva prosessi. Ja jokainen tällainen prosessi pyrkii luomaan ja vakiinnuttamaan organismille ominaiset kaavat, joiden mukaan se reagoi tällaiseen ympäristöön. Ja kaikilla tällaisilla ohjaavilla kaavoilla on suuri vaikutus päämäärää valittaessa. [112:1.14, korostus lisätty]

Edellinen lainaus kuvaa kaunopuheisesti ympäristöä, jossa vapaa tahtomme toimii. Reaktioihimme on aina syy. Näin vapaa tahtomme päättelee: ”kyllä, tuo näyttää oikealta” – ”en viitsi, se on liian vaikeaa, enkä tahdo sitä tehdä” – ”peijakas, olipa hyvää” – ”taidanpa pyrkiä tuohon suuntaan” – ”päättän toimia noin” – ”tai näin” – ”tämä tuntuu hyvältä, tuo ei” – ”tämä on mukavaa, tuo ei” – ”tahdon sen nyt” – ”se ei ole reilua” – ”en tee sitä enää” – ”työskentelen tuon hyväksi” – ”en viitsi” – ”tämä on vaivan arvoista” – ”tämä ei sitä ole” – ja niin edelleen.

Universoni jatkaa haasteitten heittämistä: ”No, mitä aiot tehdä asialle?” Kaikki on suunniteltu stimuloimaan kasvua! Kyse ei ole niinkään siitä, mitä itsellesi tapahtuu, kuin siitä, miten toimit sen suhteen.

Maailmamme on monimutkainen, mutta se on

myös yksinkertainen. Jotta ajattelukehyksemme toimisi mallikkaasti hyväksemme, meidän pitäisi selvittää tiemme elämän monimutkaisuus läpi ja järjestää ja varustaa itsemme mutkattoman vakalla positionaalisten arvojen yhdistelmällä. Jeesus ei ongelmiaan selvittäessään ollut yksin, emmekä ole mekään. Meidän on tarpeen seurata sydäntämme, päätämme kuitenkin sivuuttamatta ja kysyä motiiviemme, uskomustemme ja tavoitteidemme perään. Tätä prosessia auttaaksemme, meidän tulee rukoillen pyytää arvoja, ei aineellisia juttuja. Ja teemme tämän kaiken *jakamalla sisäisen elämämme Jumalan kanssa*, rukoilemalla Jumalan tahdon toteutumista henkilökohtaisessa elämässämme. Jeesus sanoi: ”Valtakuntani ei ole tästä maailmasta”, millä hän tarkoitti sitä, että sen katsantokulma on ylhäältä alas, ei alhaalta ylös. Mutta ei hän suinkaan tarkoittanut, että jättäisimme vaille huomiota sen maailman todellisuuskehukset, jossa elämme. Hän tarkoitti, että tarkastelemme sitä ja selvitämme sen hengen silmin.

Kuolevaisella ihmisellä on henkiydin. Mieli on persoonallis-energiaalinen järjestelmä, joka on jumalallisen henkiytimen ympärillä ja joka toimii aineellisessa ympäristössä. Tällainen persoonallisen mielen ja hengen elävä subde muodostaa ikuisen persoonallisuuden universumipotentialin. Todellinen vaikeus, pysyvä pettymys, vakava tappio tai väistämätön kuolema voivat tulla, vasta sen jälkeen kun minäkäsitykset ottavat vapauden täysin syrjäyttää keskeisen henkiytimen ohjaavan voiman ja rikkovat tällöin persoonallisuusidentiteetin kosmisen kaavan. [12:9.6, korostus lisätty]

Meidän ongelmamme ja Jumalan haaste on se, että etenemme alhaalta ylös, emme ylhäältä alas.

Kuolevaisen tietoisuus etenee tosiasiaista merkitykseen ja sen jälkeen arvoon. Luojan tietoisuus etenee ajatus-arvosta sana-merkityksen kautta toiminnan tosiasiaan. Jumalan täytyy aina toimia murtautuakseen sen kvalifioimattomasta ykseydestä johtuvan umpikujan läpi, joka luonnostaan kuuluu eksistentiaaliseen infiniittisyyteen. Jumaluuden on aina tarjottava se malliuniversumi, ne täydelliset persoonallisuudet, ne alkuperäiset totuus, kauneus ja hyvyys, joita kohti kaikki jumaluuden alapuolella olevat luomukset ponnistelevat. Aina on Jumalan ensin löydettävä ihminen, jotta ihminen saattaisi myöhemmin löytää Jumalan. Aina täytyy olla olemassa Universaalinen Isä, ennen kuin ylipäätään voi olla olemassa universaalista poikautta ja siitä johtuvaa universaalista veljeyttä. [118:5.3, korostus lisätty]

Jumalan lähtökohtana ovat arvot, ja hän selvittää tiensä alas aineellisten olevaisten pariin. Miten Jumala siis toimittaa aineellisen tilanteemme muutoksen? Hän antaa henkensä pitämään asuinsijanaan sisimpäämme, saa universumissa aikaan jännitteen, jonka puitteissa kaikki nämä ongelmat ovat ratkaistavissa ja selvitettävissä. Hän luo universumiympäristön, jossa hänen epätäydelliset luotunsa saavat kasvaa. Päämääränämme on kasvaa aineellisesta ajatusjärjestelmästä hänen hengelliseen ajatusjärjestelmäänsä.

Kun persoonallisuuttamme koskettaa henki, alamme nähdä, tuntea ja ajatella hengen silmin. Syntyesämme uudelleen – joko vähitellen tai äkillisesti – järjestämme seuraavaksi positionaaliset arvomme hengellisen ytimemme ympärille, ja niin meistä tulee ”jumalallisen olemuksen osallisia”. Voimme sen jälkeen kasvaa kokonaisvaltaisesti, luomme ajattelun järjestelmän, joka haluaa olla sopusoinnussa Jumalan tarkoitusprien ja tahdon kanssa. Tämänlaisen elämäntavan julkituonti on **Jeesuksen kaiken opetuksen** sydän. Aloitamme nöyrän kapuamisemme ”kaoksesta kirkkauteen”.

Vastatessaan Ganidille, joka kysyi Jeesukselta, miksei tämä kiinnostunut ”ajatuksettomasta pakanasta”, Jeesus sanoi:

”Ganid, tämä mies ei isonnut totuutta. Hän ei ollut tyytymätön itseensä. Hän ei ollut valmis pyytämään apua, eivätkä hänen mielensä silmät olleet avoinna ottamaan vastaan valoa sielulle. Tämä mies ei ollut kypsä pelastuksen sadonkorjuuseen; hänelle on annettava enemmän aikaa, jotta elämän koettelemukset ja vaikeudet valmistaisivat hänet ottamaan vastaan viisautta ja korkeampaa oppineisuutta. Tai siinä tapauksessa, että voisimme saada hänet elämään kanssamme, saattaisimme omalla elämällämme näyttää hänelle taivaassa olevan Isän, ja silloin alkaisi elämämme Jumalan poikina kiinnostaa häntä niin, että hänelle tulisi sisäinen pakko esittää kysymyksiä Isästämme. Et voi ilmoittaa totuutta Jumalasta niille, jotka eivät häntä etsi; vastahakoisia sieluja et voi johdattaa pelastuksen riemuihin. Ihmiselle pitää elämässä saatujen kokemusten tuloksena kehittyä totuudennälkä, tai hänellä pitää olla halu Jumalan tuntemiseen seurauksena, että hänellä on kosketus niiden ihmisten elämään, jotka tuntevat jumalallisen Isän.” [132:7.2, korostus lisätty]

Ihmiskunta on vielä varsin suuressa määrin keskeneräinen; elämä on prosessi, jonka myötä kohenetaan tapaa, jolla arvioimme kokemuksiamme. Jumala on rakkaus, mutta rakkaus ei ole Jumala. Tunneimme arvot usein sydämen kautta. Olemme tulleet tietämään, että antaminen on jumalankaltaista, olemme kuitenkin oppineet myös, että ajattelematon veljellisyys johtaa katastrofiin, pettymyksiin ja murheeseen. Mutta juuri kokemuksen kautta, mielen kautta, alamme ymmärtää oikeiden arvojen suurempaa merkitystä siinä, miten ne suhteutuvat aineellisiin olevaisiin; valintojemme kautta yritämme elää niitä. Juuri kokemustemme arvioimisen kautta kasvamme viisaudessa ja kohti hyvyttä. Nimenomaan nuoruuden ihanneemme kasvavat kypsyydeksi.

Elämän luonnollista kulkua seurattessamme aineelliset asiat useinkin tekevät meille pahaa ja saattavat lannistaa meitä, mutta juuri sillä tavoin kasvamme pääsee alulle. ”Olin viaton mutta hiljaisesti tunnustan, että olin väärässä.” Pikkulasten tavoin aloitamme tyhjinä kokemuksista, viisauksista ja hengellisistä näkemyksistä.

Sitä universumia, josta te olette lähtöisin, taotaan muotoonsa oikeudenmukaisuuden alasimen ja kärsimyksen

moukarin välissä, mutta ne, jotka ovat moukarin varressa, ovat armeliaisuuden lapsia, Äärettömän Hengen henkijälkeläisiä. [9:1.8]

Epätäydellisen olemuksemme ja eläinalkuisuutemme vuoksi saatamme luontaisesti kehittää rakkauden itsekkäitä ominaisuuksia, kun meidät jätetään omien mieltymystemme ja keinojemme varaan. Muuan **reaalisuuden päätehtävistä** meissä olevan **Jumalan hengen** myötä on auttaa meitä luomaan tilaisuuksia näiden **rakkauden itsekkäiden ominaisuuksien eliminoimiseen**. Koko universumi on valjastettu auttamaan meitä. Kehityksemme hengellistä kohti juontuu persoonallisuuden tekemästä yhtenäisestä kokemuksellisen todellisuuden analysistä.

Hengellisyydestä tulee oitis se osoitin, joka ilmoittaa, miten lähellä Jumalaa ihminen on ja miten hyödyllinen hän on kanssaihmisilleen. Hengellisyys lisää ihmisen kykyä nähdä kauneutta aineellisissa olevaisissa, tunnistaa totuutta merkityksissä ja havaita hyvyttä arvoissa. Hengellisen kehittymisen määrää sen kapasiteetti, ja se on suoraan verrannollinen siihen, missä määrin rakkauden itsekkäät piirteet on eliminoitu. [100:2.4, korostus lisätty]

Siinä määrin kuin ihmiskunta kehittyi ja kasvaa, samassa määrin se toteaa, että elämän evoluutiossa meistä tulee lopulta itsemääräviä, joka on jotakin samaa kuin kukkakasvien ihmeellinen sopeutuminen ja yhteistoiminta ja niiden kanssakäyminen monituisien hyönteisten kanssa sekä elollisuuden sopeutuminen Galápagossaarilla. Tarkastelkaamme muutaman sitaatin verran, miten Korkein Olento kasvaa. Kyseisten lukujen laatija piirtää monia yhtäläisyysmerkkejä oman kasvumme ja Korkeimman kasvun välille.

Koska ihminen on luotu olento, hän ei ole täsmälleen Korkeimman Olennon kaltainen, joka on jumaluutta, mutta ihmisen kehitys muistuttaa kyllä joillakin tavoin Korkeimman kasvua. [117:3.6]

Mutta Korkeimman Jumalan kehitykseen liittyy vielä muuan näkökohta: Sen lisäksi, että hän on Luojiin kehittämä ja Kolminaisuudesta johtunut, hän on myös itsensä kehittänyt ja omasta itsestään johtunut. Tahtoperäisesti, luovasti, Korkein Jumala osallistuu itse oman jumaluutensa aktuaalistumiseen. Ihmisen morontiaalinen sielu on sekä tahdonvoimainen, myötäluova osapuoli omassa iästämiseessään. [117:3.7]

Ihmisen kuolematon sielu kehittää oman ikuisen kohtalonsa Paratiisinsä Jumalalliseen läsnäoloon liittymällä, ja sen mukaan minkälaisia persoonallisuutta koskevia päätöksiä ihmismieli tekee. Mitä Kolminaisuus on Korkeimmalle Jumalalle, sitä Suuntaaja on kehittyvälle ihmiselle. [117:3.10; korostus kirjoittajan]

Kuolevainen ihminen on enemmän kuin vain kuvaannollisessa mielessä tehty Jumalan kuvaksi. Fyysiseltä kannalta

tällainen lausuma tuskin pitää paikkansa, mutta tiettyihin universumipotentialisuuksiin nähden se on aktuaalinen tosiasia. Ihmisten sukukunnassa tulee esille jotakin siitä samasta evolutionaaristen tavoitteiden saavuttamisen draamasta, joka on suunnattoman paljon suuremmassa mittakaavassa meneillään universumien universumissa. Ihmisestä, tabdolisesta persoonallisuudesta, tulee luova, kun hän Korkeimman finiittisten potentiaalisuuksien läsnä ollessa on yhteydessä Suuntaajaan, persoonattomaan entiteettiin, ja tuloksena on kuolematon sielun kukkaanpubkeaminen. [117:3.10, korostus lisätty]

Meillä kaikilla on annettavanamme jotakin ainutlaatuista ja luovaa finiittisen todellisuuden totuuteen, kauneuteen ja hyvyyteen. Syntymällä uudestaan, selvittämällä ja järjestelemällä uudelleen positionaaliset arvomme olemisen järjestelmässämme voimme myötävaikuttaa elämän matkaan ja nauttia siitä samoin kuin kokea tämän ylivertaisen tutkimusmatkan tyydytyksen.

Totuutta, kauneutta ja hyvyttä ovat ikuiset ja infiniittiset paratiisiarvot kätkeytyvät ajallisuuden ja avaruuden universumeissa esiintyvien ilmiöiden tosiasioihin. Mutta näiden hengellisten arvojen havaitsemiseen ja näkemiseen tarvitaan henges- täntyneen kuolevaisen uskon silmä. [195:7.4]

Kun koemme elämää, mielestämme tulee henkilökohtainen päiväkirjamme. Kaikki käytämme tätä samaa mieltä, jonka on meille järjestänyt Jumalallinen Hoivaaja (käyttöjärjestelmämme – operating software). Fyysinen laitteistomme (hardware) on kuitenkin ainutlaatuisella tavalla erilainen. Mitä tulee elämämme fyysiseen puoleen, niin meillä on aivomme ja sen prosessointikyvyt; tämä puolemmme juontuu geneettisestä perimästämme, ja kun tämä paketti syntymän hetkellä purkautuu, sen mukana tulevat kaikki synnynnäiset tendenssit: luontais- ja luonteen piirteet, eläinperäiset reagoitikaavat, jotka ovat kaikki sinänsä ja itsessään ainutlaatuisia. Tästä universumielämänuran lähtökohdasta kyseinen DNA-paketti kokonaisuudessaan alkaa tehdä meistä sitä, mitä olemme. Olemme kaikki erilaisia. Alamme elämänuramme tästä paketista lähtöisin, pohjana evoluutionmukaiselle kehityskululle, jonka myötä meistä tulee hengellisiä. Kun alamme kasvaa ja varttua, alamme myös tuntea itseämme. Alamme olla tietoisia siitä, että olemme tietoisia. **Nyt** meillä on valmiudet tehdä valintoja, ohjata ja kontrolloida itseämme ja ympäristöämme; ei enää päinvastoin.

Käytämme mieltä pohdiskelevaan ajatteluun. Ääretön Henki on onneksemme antanut meille mielen, johon kuuluu intuitio ja kyky tarkastella aineellisia olevaisia, merkityksiä ja arvoja. Mieleemme on tehtävä työtä vapautuakseen **tietämättömyydestä, epäkypsytydestä ja harhakäsityksistä**. Mieleemme tarkoitus on tunnistaa ja yhdistellä todellisuuden osatekijät. Tulee muistaa, että myötävaikutamme siihen, että kasvatamme jotakin mielemme maaperässä; kasvatamme itseämme – sieluamme. Meillä on kaikki kas-

vun ainekset. Kysymyksessä on etenevä olevaisten, merkitysten ja arvojen sekä niiden kasvavan toiminnallisen yhdistymisen tunnistusprosessi. Persoonallisuutemme yhdistää ne tuntemisen, ajattelun ja toimimisen hengellisessä järjestelmässä. Totuuden tunnistamassamme voimme iloisin mielin pyrkiä hallitsemaan ainetta mielemme kautta, ja toisaalta mielemme voiteitä reagoida hengen johdatukseen.

Mieli on oma purtesi, Suuntaaja on luotsisi ja ihmistäht on kapteeni. [111:1.9]

Pohdiskelevaa ajattelua osoittavissa mielellisissä ponnistuksissamme tekemämme päätökset muokkaavat sielun kasvun maaperää sikäli, että kykenemme näkemään kokemuksen arvolliset puolet, tekemään niistä arvion ja integroimaan ne; se on ravinteikkaan maan viljelyä, ja se maaperä koostuu aidosta moraalisuudesta ja hyveestä. Jos pidämme yllä lapsenomaista luottamusta ja uskoa Jumalan hyvyyteen; Jumalan pyrkimyksiä voi verrata sieluunne tulvivaan aurin gon lämpöön – se on hengellisesti ylentävää. Tästä on kauniina havainnollistuksena muuan Jeesuksen esittämä kertomus:

Juuri tämän samaisen saarnan kuluessa Jeesus käytti ensimmäisen ja ainoan kerran hänen omaan ammattiinsa – kirvesmiehen työhön – viittaavaa vertausta. Esittäessään kehotuksensa ”rakentakaa hyvin perustukset, jotka tarvitaan hengellisin kyvyin varustetun jalon luonteen kasvuun”, hän sanoi: ”Tuottaaksenne hengen hedelmiä teidän pitää syntyä hengestä. Mikäli mielitte kanssaibmistenne keskellä elää hengen täyttämää elämää, teidän on oltava hengen opettamia ja hengen johdattamia. Mutta älkää tehkö samaa virhettä, jonka hupsu kirvesmies tekee tultessaan kallista aikaa siihen, että hän veistää, mittaillee ja höyläilee madonsyömää ja sisältä laboavaa puutukkiaan, ja näin kaiken uurastuksensa tähän laboon puuhun pantuaan hänen pitääkin se hylätä, koska se on täysin sopimaton käydäkseen sellaisen rakennuksen perustuksiin, jonka hän haluaisi rakentaa kestäväksi ajan hampaan nakerrukset ja myrskytuulten tuiverrukset. Varmistakoon jokainen, että luonteen älylliset ja moraaliset perustukset ovat sellaiset, että ne riittävässä määrin tukevat sitä laajenevan ja jalontuvan hengellisen olemuksen muodostamaa ylärakennetta, jonka on sanotulla tavalla saatava aikaan muutos kuolevaisen mielessä ja jonka on sen jälkeen yhdesä tuon uudelleen luodun mielen kanssa saatava aikaan kuolemattoman kohtalon omaavan sielun kehittyminen. Hengellinen olemuksenne – yhdessä luotu sielu – on elävä verso, mutta yksilön mieli ja moraali ovat se maaperä, josta näiden ihmiskehityksen ja jumalallisen kohtalon korkeampien ilmentymien on noustava. Kehittyvän sielun maaperä on inhimillinen ja aineellinen, mutta tämän mielen ja hengen yhteisen luomuksen kohtalo on hengellinen ja jumalallinen.” [156:5.2]

Kun vilpittömästi tarkastelemme todellisuutta, huomaamme, että se toimii hyväksemme, ei vahingoksemme. Universumi on ystävällinen; se on ohjattu kannustamaan meitä kasvuun. Miten me faktoitta ja ideoitta muka voisimme edes ryhtyä arvojen tunnista-

miseen, moraalista päätöksistä puhumattakaan.

Heikot tyytyvät tekemään päätöksiä, mutta vahvat toimivat. Elämä on vain yhden päivän työ – tee se hyvin. Teko on meidän, tulokset ovat Jumalan. [48:7.13]

Moni hengellisistä realiteeteistamme on peräisin kokemuksistamme ja keskinäisistä suhteistamme. Elämme toinen toistemme kasvun hyväksi. Niiden kohdalla, jotka rakastavat Jumalaa, kaikki toimii viime kädessä sen hyväksi, että heillä on parempi ymmärrys hyvyyden totuudellisuudesta ja kauneudesta. Seuraavat sitaatit tekevät siitä mielestäni kauniin yhteenvedon; ne saattavat omakohtaisen kokemuksen sopuointuun koko finiittisen todellisuuden kanssa ja esittävät sen hengellisessä pähkinänkuoressa:

Heti kun järki tajuaa oikean ja väärän, se osoittaa viisautta; kun viisautta valitsee oikean ja väärän, totuuden ja erheen välillä, se osoittaa hengen johdatusta. Ja näin mielen, sielun ja hengen toiminnot liittyvät aina läheisesti toisiinsa, ja ne ovat toiminnallisessa keskinäisyydessä. Järki on tekemisissä tosiasiapohjaisen tiedon kanssa, viisautta filosofian ja ilmoituksen kanssa, usko elävän hengellisen kokemuksen kanssa. Totuuden kautta ihminen saavuttaa kauneuden, ja hengellisen rakkauden avulla hän nousee hyvyyteen. [103:9.10]

Paikallisuniversumien mielivarustuksissa nämä kosmisen mielen kolme ymmärrystä ovat ne ennakolta totena pidetyt oletukset, jotka tekevät ihmiselle mahdolliseksi toimia rationaalisen ja tiedostavan persoonallisuutena tieteen, filosofian ja uskonnon maailmoissa. Näiden Infiniittisen kolmen ilmentymän reaalisuuden tiedostaminen tapahtuu toisin sanoen kosmisella itseilmoituksen menetelmällä. Aine-energian havaitseminen tapahtuu havaintomaailman matemaattisen logiikan avulla; mieli-järki tietää intuitiivisesti moraalisesta velvollisuutensa; henki-usko (palvonta) on hengellisen kokemuksen reaalisuuden uskonto. Nämä pohdiskelevassa ajattelussa esiintyvät kolme perusteellista saattavat yhdistyä ja koordinoitua persoonallisuuden kehityksessä tai ne voivat käydä subteettomiksi ja tosiasiasa irrota omista tehtävistään. Mutta yhdistyessään ne luovat lujan luonteen, johon sisältyy tosiasiapohjaisen tieteen, moraalisesta filosofian ja aidon uskonnollisen kokemuksen korreloituminen. Ja juuri nämä kolme kosmista intuitiota antavat objektiivista paikkansapitävyyttä, reaalisuutta, ihmisen kokemukselle olevaisista, merkityksistä ja arvoista. [16:6.10, korostus lisätty]

Mieli ballitsee universaalisesti ainetta, niin kuin se puolestaan on herkkä hengen barjoittamalle perimmäiselle ylivalvonnalle. Ja mitä tulee kuolevaisen ihmiseen, vain sellainen mieli, joka auliisti alistuu hengen johdatukseen, voi toivoa jäävänsä eloon kuolevaisen ajallis-avaruudellisesta olemassaolosta Korkeimman, Perimmäisen ja Absoluutin – Infiniittisen – iäisen hengenmaailman kuolemattomana lapsena. [42:12.15]

Lojaalit ihmiset ovat kasvavia ihmisiä, ja kasvu on vai-

kuttava ja innoittava realiteetti. [100:1.4]

Ihmissukukunnasta on toden totta sanottu: Te olette Jumalasta, sillä se, joka asuu rakkaudessa, asuu Jumalassa, ja Jumala hänessä. [3:1.4]

Suosittelua lisälukemista: luku 16, *Seitsemän Mestarihenkeä*, jaksot 6–9.

Kääntäneet Terttu Lakner ja Seppo Kanerva

HÄTÄHUUTO

Journal tarvitsee kääntäjiä. Tällä haavaa meitä on vain kaksi suomentajaa, ja olemme molemmat jo lepoakin kaipaavia eläkeläisiä. Tarvitsemme joukkoomme nuorempaa väkeä. Luulisi, että lukijoiden joukosta löytyy uuttakin kääntäjäpolvea, onhan englanti monen ensimmäinen ja vahvin vieras kieli. Englannista suomeksi kääntäminen ei millään muotoa ole kuitenkaan helppoa, mutta siihenkin voi oppia. Jos siis tunnet, että kääntäminen voisi olla sinun tapasi palvella, ota yhteyttä Seppo Kanerva, puhelin +358405243795, sähköposti <skjuhani@gmail.com

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa myös Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €

Irtonumerot: 5 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

Journal ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat Journalin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. Journal ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka Journal pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset Muutokset. Journal on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa Yhteyttä Journaliin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista Journalissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International Journalille tarkoitettamanne postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <skelly@wtmi.net>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI Journalista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA